

Arrest

nr. 246 014 van 11 december 2020
in de zaken RvV X, X en X / IV

In zake: 1. X
 2. X
 3. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN WALLE
 Berckmansstraat 89
 1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 23 januari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2018.

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 23 januari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2018.

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 10 juli 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juni 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 6 oktober 2020 en 3 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat G. GASPART, loco advocaat H. VAN WALLE, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Eerste verzoeker dient op 23 juni 2017 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 14 september 2018 en op 10 oktober 2018.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 21 december 2018 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Venezolaans staatsburger te zijn geboren in Barquisimeto, waar u ook tot aan uw vertrek uit het land heeft verbleven. U verklaart professioneel atleet schermen te zijn en voor uw sportieve carrière vaak in het buitenland te hebben verbleven. U bent gehuwd met [A.H.I.L.] op 10 september 2012. In januari 2014 begon u bijeenkomsten te organiseren om de slechte situatie aan de universiteit aan te klagen. Samen met andere atleten en studenten besloot u een protest te organiseren. Op drie, vijf en zeven maart 2014 vond er een protest plaats. Aangezien er weinig respons kwam op deze protesten organiseerden jullie op elf maart 2014 nog een vierde protest waarbij jullie de straat zouden afsluiten om de aandacht te trekken. Dit protest werd echter gewelddadig neergeslagen. U en uw vrouw werden aangevallen terwijl jullie in de auto zaten. Jullie dienden te vluchten en uw auto werd vervolgens in brand gestoken. Na dit protest gingen jullie gedurende anderhalve maand bij een vriend in Valencia logeren om er tot rust te komen. Daarna verliet u Venezuela om deel te nemen aan verschillende competities in het schermen in het buitenland. Uw vrouw keerde terug naar Barquisimeto en ging terug aan het werk aan de universiteit. In oktober 2015 raakte u geblesseerd en stopte u de competitie en keerde terug naar Venezuela om te recupereren. Uw vrouw werd zwanger en op 29 juni 2016 vertrok u samen met uw vrouw naar Ecuador zodat zij daar kon bevallen. Uw dochter, [E.A.E.L.], werd te Quito geboren [in] 2016. In Ecuador kon u drie maanden werken als trainer in het schermen. Begin december 2016 keerden u en uw vrouw terug naar Venezuela. Eens terug in het land kwam u opnieuw samen met uw groepje aan de universiteit om de toestand van het land te bespreken. Gezien de situatie van het land werden deze bijeenkomsten sinds mei 2016 meer en meer politiek getint. Jullie besloten nog een protest te organiseren. In april 2017 was u betrokken in de organisatie van verschillende dagen van protest. Een vriend van u, [T.], kwam bij deze protesten om het leven. U merkte vervolgens dat u in de gaten werd gehouden. Auto's zonder nummerplaat waarvan u vermoedde dat ze van de overheid waren stonden voor uw deur. Daarnaast ontving u twee telefoontjes met bedreigingen. Daarna besloten u en uw vrouw dat jullie voor jullie veiligheid het land dienden te verlaten. 12 juni 2017 bent u vertrokken uit Venezuela samen met uw vrouw en uw dochter. Jullie kwamen per vliegtuig van Caracas naar België via Parijs en Madrid. Op 23 juni 2017 diende u samen met uw vrouw [...] en uw dochter [...] een verzoek om internationale bescherming in. In november 2017 kwam ook de minderjarige halfzus van uw vrouw in België aan, [A.T.D.D.]. Ook zij diende een verzoek om internationale bescherming in (CGVS-kenmerk 17/17948).

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: uw paspoort en dat van uw vrouw; uw identiteitskaart; uw autorijbewijs en uw motorrijbewijs en dat van uw vrouw; uw diploma en dat van uw vrouw; uw geboorteakte en die van uw vrouw; uw kaart als atleet; uitprint van foto's van uitgebrande auto's, verschillende artikelen over uw overleden vriend, de manifestaties waar u aan deelnam en de algemene situatie in Venezuela; het vliegtuigticket waarmee jullie naar Madrid reisden. U legt eveneens een USB-stick neer met daarop foto's, filmpjes en documenten van u en uw vrouw als atleten, verschillende foto's, filmpjes en artikelen over de protesten aan de universiteit in 2014 en twee filmpjes over de protesten aan de universiteit in 2017.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart te vrezen voor de Venezolaanse autoriteiten omdat u betrokken was bij de organisatie van enige protesten, verschillende aspecten wijzen er echter op dat er geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat u vervolging zou dienen te vrezen omwille van uw medewerking aan deze protesten.

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hierbij sinds de beëindiging van de massademonstraties in juli 2017 meer doelgericht en selectiever te werk gaan. Zij viseren hoofdzakelijk personen wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij, dan wel het sporadisch deelnemen aan demonstraties ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Vooreerst blijkt uit uw verklaringen niet dat u over een danig politiek profiel beschikt of een centrale of zichtbare rol bij deze protesten zou hebben gespeeld dat automatisch kan worden aangenomen dat u onder de aandacht zou komen van de autoriteiten.

U verklaart met verschillende andere atleten samenkomsten te organiseren op de universiteit. In 2016 heeft u deze samenkomsten hervat, initieel handelde dit enkel over het leven op de universiteit en waren het sportieve activiteiten, groepsactiviteiten en therapieën. [X.], een andere atleet, trok zich terug uit de sportactiviteit en werd politiek leider. U verder gaf aan dat [X.] de leider was. Verder noemde u [E.], [S.], [J.], [T.] en [M.] als organisatoren met leidende functies (notities persoonlijk onderhoud dd 10.10.2018 (verder CGVS II) p.6). U verklaart dat vanaf mei 2016 deze bijeenkomsten meer politiek getint werden en jullie opnieuw een protest organiseerden (CGVS II p.5-6). Echter uit uw verklaringen blijkt niet dat u een dermate zichtbare rol speelde bij deze protesten dat dit tot vervolging zou kunnen leiden. U verklaart zich nooit officieel bij een oppositiepartij te hebben aangesloten om uw schermcarrière niet te hypothekeren. Indien u wou blijven schermen kon en mocht u niet politiek actief zijn en u verkoos dan ook zich niet expliciet te engageren (notities persoonlijk onderhoud dd 14.09.2018 (verder CGVS I) p.18 en p.22 en CGVS II p.6). Uw gaf aan dat uw taak bestond uit de plaats en het tijdstip van de protestactie te bepalen, berichten te zenden naar contacten uit de database van [X.] met de vraag om mee te doen en logistieke zaken (CGVS II p.6). Hieruit vloeit dan ook voort dat er niet kan worden aangenomen dat u een zichtbare rol heeft gespeeld binnen de oppositie.

Wat uw rol binnen de door u aangehaalde protesten betreft kan ook hieromtrent niet worden gesteld dat het een dermate centrale of zichtbare rol betreft dat dit aanleiding zou geven tot vervolging. U verklaart - zoals eerder aangehaald - zich voornamelijk ingezet te hebben bij de logistieke organisatie van deze protesten, zoals auto's, banden en boomstronken aanbrengen om barricades te kunnen oprichten (CGVS I p.20). Daarnaast zou u ook getracht hebben om te mobiliseren voor deze protesten door berichten te versturen om mensen op te roepen om deel te nemen aan deze protesten. U gebruikte daarvoor de database die u werd voorzien door een ander lid van de groep die lid was van een politieke partij (CGVS II p.6-7). Uit uw verklaringen blijkt dan ook niet dat u zichtbaar mensen zou hebben opgeroepen om aan deze protesten deel te nemen of een centrale of zichtbare rol te hebben gespeeld bij de organisatie van deze protesten. Bovendien situeert u uw politiek activisme slechts in een zeer beperkte periode. U verklaart slechts twee keer betrokken te zijn geweest bij protesten, een eerste keer in maart 2014 en een tweede keer in april 2017 (CGVS II p.6). U verklaart na het protest in maart 2014 geen problemen te hebben gekend (CGVS I p.15). Daarenboven zou u in deze periode grotendeels in

het buitenland hebben verbleven voor competitie in het schermen (CGVS I p.8). Eveneens verbleef u enige tijd in Ecuador voor de bevalling van uw vrouw. U verklaart van eind juni 2016 tot begin december 2016 in Ecuador te hebben gewoond (CGVS I p.9). Zodoende kan niet gesteld worden dat u reeds voor de protesten van april 2017 gekend was bij de autoriteiten, wat u zelf ook aangaf (supra). Tegelijkertijd verklaart u dat al sinds mei 2016 de vergaderingen die u bijwoonde politiek geïnspireerd waren. Uit uw verklaringen blijkt echter niet dat u toen reeds problemen kreeg bij een terugkeer uit Ecuador naar Venezuela. Ook dit zorgt er voor dat er niet kan aangenomen worden dat uw politiek activisme van die aard was dat dit er zonder meer toe zou leiden dat u onder de aandacht kwam van de Venezolaanse autoriteiten en als een hardnekkige opposant zou worden beschouwd, laat staan worden vervolgd.

Ten tweede legt u uiterst vage verklaringen af over de manier waarop u uiteindelijk onder de aandacht van de Venezolaanse autoriteiten zou zijn gekomen, wat de geloofwaardigheid van uw vervolging verder aantast.

Wanneer u wordt gevraagd of de Venezolaanse autoriteiten wisten dat u actief was bij de protesten kunt u enkel vermoeden dat zij wel op de hoogte moeten zijn en gissen naar de manier waarop zij dit te weten kwamen. U denkt dat zij wisten dat u actief was gezien de onbekende auto die voor uw deur stond en omdat u gekend bent in de buurt door uw sport (CGVS I p.20). U vreest dat mensen uit de gemeenschap die de overheid steunen u zouden kunnen verklapt hebben of een verkeerde opmerking kunnen hebben gemaakt (CGVS I p.21, CGVS II p.8). U brengt echter geen enkel concreet element aan om deze verklaringen te staven, u kan er enkel van uit gaan dat het op deze manier moet zijn gebeurd zonder hier ook maar enige aanwijzing toe te hebben. Bovendien blijkt uit uw hierboven geschetste activisme dat u geen zichtbare rol opnam binnen de organisatie van deze protesten zodat u toch minstens een concrete aanwijzing zou moeten kunnen verschaffen wat er voor zorgt dat u vermoedt dat u verklapt bent geweest door burens. Wanneer u verklaart dat u gekend bent in de buurt kan dit niet als voldoende indicatie worden beschouwd om aan te nemen dat zij op de hoogte waren van uw activisme, laat staan dat ze dit eveneens zouden doorgeven aan de autoriteiten. U verklaart namelijk eveneens dat u niet eens persoonlijk gekend was, u stond bekend als 'de schermer' en velen kenden niet eens uw naam (CGVS I p.20). Dat u er niet in slaagt enigszins concrete verklaringen af te leggen over de manier waarop u gekend geraakt zou zijn bij de Venezolaanse autoriteiten doet verder afbreuk aan uw verklaringen daadwerkelijk door hen vervolgd te zijn geweest.

Daarnaast geeft u aan na de incidenten kort na de protesten van april 2017 geen problemen meer te hebben gekend, wat opnieuw de geloofwaardigheid dat u een gezocht oppositielid zou zijn dat bekend staat bij de autoriteiten ondermijnt. U situeert de vervolgingsfeiten die u zou hebben ondergaan enkel in april 2017 (CGVS I p.20-21). U verliet Venezuela echter pas in juni 2017 (CGVS I p.13) zonder in die periode nog enige problemen te kennen. U verklaart te vermoeden dat de autoriteiten nog actief naar u op zoek zijn omdat zij twee maanden na uw vertrek langsgingen bij uw moeder (CGVS I p.22). Het is echter opmerkelijk dat zij dan uw moeder zouden opzoeken zonder net na de protesten verdere inspanningen te hebben geleverd om u aan te spreken of op te pakken. Daarenboven kon u zonder enige problemen met uw eigen paspoort het land verlaten, wat niet alleen opmerkelijk is voor iemand die verklaart te vrezen voor vervolging door de autoriteiten maar ook een risico inhoudt van uwentwege om op deze manier het land te verlaten.

Vervolgens is het opmerkelijk dat u onder de aandacht van de autoriteiten zou zijn gekomen terwijl anderen - door u omschreven als leidende en organiserende leden - waar u nauw mee samenwerkte vervolging konden ontlopen. U noemt [X.], [E.] en [S.] als de leidende en organiserende leden van de groep waar u toe behoorde (CGVS II p.6). [X.], de politieke leider van uw groep, zou een hoge positie bemachtigd hebben in een oppositiebeweging (CGVS I p.17 en p.23 en CGVS II p.6) maar zou beschermd worden net omdat hij deze positie bekleedde en als publiek persoon moeilijker te raken viel (CGVS II p.9). Voor [E.] volstond het om naar een ander dorp te verhuizen om vervolging te ontlopen en [S.] was nog student en zou geen concrete problemen hebben gekend (CGVS II p.9). Hieruit blijkt dat het voor hen die zich in een gelijkaardige situatie zouden hebben bevonden en zelfs een meer centrale en hogere politieke positie innamen niet noodzakelijk was ter bescherming het land te verlaten. Er wordt dan ook niet ingezien waarom het in uwen hoofde net wel noodzakelijk zou zijn geweest het land te verlaten of dat u geen veilig onderkomen zou kunnen vinden binnen Venezuela en u zich louter op internationale bescherming zou kunnen beroepen.

Opmerkelijk hierbij is eveneens dat uw vrouw foutief geïnformeerd blijkt over het lot van deze anderen in de groep. Zij gaat er van uit dat de meeste van hen wel gevlucht zijn (notities persoonlijk onderhoud

vrouw dd 10.10.2018 p.7). Het schaadt de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten dat u dit niet met uw vrouw zou hebben besproken en dat zij geen beter inzicht heeft in het risico dat u liep of de manieren waarop met dit risico kan worden omgegaan. U verklaart eveneens dat een ander lid van uw groep, [T.], dezelfde problemen zou gekend hebben als u en om het leven kwam tijdens een betoging (CGVS I p.19 en CGVS II p.7 en p.9). Uit uw verklaringen komt echter niet naar voren dat hij gedurende deze betoging specifiek gevisieerd zou zijn. Het lijkt er dan ook naar dat hij beschouwd kan worden als één van de slachtoffers die vallen tijdens dergelijke betogingen. Hoe betreurenswaardig dit ook is, dit toont niet aan dat hij het slachtoffer was van een persoonlijke aanval door de autoriteiten omwille van zijn activisme. Mocht dit al het geval zijn toont dit evenmin aan dat u hetzelfde risico zou lopen, elk risico dient namelijk individueel beoordeeld te worden. Bovendien dient te worden opgemerkt dat u nergens in de door u neergelegde krantenartikelen vermeld staat (CGVS I p.18). Ook dit wijst er op dat u geen zodanige rol speelde binnen de Venezolaanse oppositie of dat u dusdanig onder de aandacht stond dat u vervolging zou moeten vrezen bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Ten derde legt u eveneens vage verklaringen af met betrekking tot de vervolgingsfeiten die u zou gekend hebben, wat opnieuw de geloofwaardigheid van deze vervolging aantast.

Vooreerst bent u niet eenduidig noch concreet met betrekking tot de enige rechtstreekse vervolging die u zou hebben gekend. Gedurende uw eerste onderhoud voor het Commissariaat-generaal spreekt u over één telefoontje waarbij u bedreigd werd. U verklaart dat het dat ene telefoontje was die jullie er toe aanzette de beslissing te nemen om het land te verlaten (CGVS I p.21). Uw vrouw daarentegen spreekt gedurende haar eerste onderhoud voor het Commissariaat-generaal reeds van twee dreigtelefoontjes (notities persoonlijk onderhoud vrouw dd 14.09.2018 p.11). Gedurende uw tweede onderhoud voor het Commissariaat-generaal haalt ook u twee verschillende telefoongesprekken aan (CGVS II p.8). Dat u niet eenduidig weet te zijn over de enige persoonlijke bedreigingen die u zou hebben ontvangen doet reeds ernstige twijfel rijzen bij deze vervolging. Daarenboven blijft u uiterst vaag met betrekking tot de manier waarop u gevisieerd werd. Wanneer u wordt gevraagd van wie deze bedreigingen uit gingen kan u enkel vermoeden dat u bedreigd werd door de collectivos, zonder hier enig uitsluitel over te kunnen geven. U verklaart dat het bekend is dat zij dergelijke auto's gebruiken als deze die voor uw huis stonden en dat telefonische bedreigingen hun tactiek uitmaken (CGVS I p.13 en p.21). Op geen enkel moment zou u persoonlijk zijn aangesproken of ook maar enige vragen zijn gesteld over uw activisme (CGVS I p.22). Dat u slechts dergelijke vage en zelfs tegenstrijdige verklaringen kunt afleggen over de vervolging die u heeft gekend doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid daadwerkelijk vervolgd te zijn of gevisieerd te worden door de Venezolaanse autoriteiten.

Daarbij is het eveneens opmerkelijk dat u bij de duiding van uw vrees naar de algemene situatie in het land verwijst eerder dan naar uw eigen ervaringen. U vreest dat zij één voor één de oppositie zouden achternazitten en verwijst daarbij naar wat uw vriend [T.] overkwam en dat dat er voor zorgde dat u besepte dat het 'gevaar dichterbij' kwam en de protesten feller werden (CGVS II p.9-10). U verwijst eveneens naar aankondigingen en krachttal van de overheid in de media om uw vrees voor vervolging te staven (CGVS I p.19). Dat u naar de algemene situatie verwijst eerder dan persoonlijke vervolgingsfeiten aan te halen zorgt er voor dat uw eigen ervaringen des te ongeloofwaardiger worden. Uw vrees lijkt dan ook eerder voort te komen uit het gewelddadigere en felle karakter van de protesten en de reactie hierop dan uit het feit dat u persoonlijk gevisieerd werd.

Tot slot dient er eveneens gewezen te worden op verschillende andere aspecten die de vervolging die u aanhaalt ondergraven.

Uit uw verklaringen blijkt dat u tot begin 2017 door de overheid werd betaald als atleet. U verklaart dat u tot eind 2016 een loon ontving van de nationale stichting voor atleten, daarnaast werd u tot begin 2017 betaald door de minister van sport voor uw lidmaatschap van het nationale team. Ook uw vrouw bleef steeds in loondienst als leerkracht, het was pas na uw aankomst in België dat jullie haar ontslagbrief hebben ingediend (CGVS I p.11). Dit terwijl u sinds mei 2016 politiek getinte vergaderingen zou hebben bijgewoond. Dat u al die tijd betaald werd door de staat ondermijnt uw geloofwaardigheid als zou u als een opposant worden beschouwd en vervolging riskeren van deze zelfde overheid.

Ook uw verklaringen omtrent uw eerdere (legale) reizen naar het buitenland en uw uiteindelijke (legale) vertrek uit Venezuela dragen bij tot de ongeloofwaardigheid van uw vervolging. U verklaart nooit problemen te hebben gekend bij uw reizen naar het buitenland. Steeds kon u zonder enige incidenten het land verlaten en er terugkeren, ook wanneer u naar Ecuador reisde voor de geboorte van uw

dochter ging dit probleemloos (CGVS I p.15). Nochtans was u op dat moment reeds politiek actief waardoor het opmerkelijk wordt bevonden dat u zich daar geen vragen bij stelde. Ook het gegeven dat u verklaart voor uw definitieve vertrek uit Venezuela enkele dagen naar Caracas te zijn gereisd om het visum voor uw dochter te regelen en daarna terug te zijn gekeerd naar Barquisimeto schaaft uw geloofwaardigheid als zou u het land verlaten hebben uit een vrees voor vervolging (CGVS I p.14-15). Hoewel u verklaart vroeg in de ochtend te zijn vertrokken om geen aandacht op jullie te vestigen is het opmerkelijk dat u zou besluiten na een eerste reis naar Caracas nog voor enkele dagen terug te keren naar Barquisimeto. Indien u daadwerkelijk vervolging zou vrezen valt aan te nemen dat u niet het risico zou nemen om slechts voor een paar dagen terug te keren naar Barquisimeto en u opnieuw bloot te stellen aan mogelijke vervolging.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen dient dan ook geconcludeerd te worden dat u niet aannemelijk maakte uit een gegronde vrees voor vervolging Venezuela te hebben verlaten en het risico zou lopen persoonlijk geïdoleerd te worden door de Venezolaanse autoriteiten.

De documenten die u neerlegt kunnen deze appreciatie niet wijzigen. De verschillende identiteitsdocumenten van u en uw vrouw die u neerlegt kunnen op geen enkele manier een aanwijzing vormen voor de vervolging die u beweert te vrezen, zij vormen louter een bewijs van uw identiteit, wat in deze niet ter discussie staat. Betreffende de foto's die moeten aantonen dat uw auto zou zijn uitgebrand, dient vooreerst te worden opgemerkt dat uit de foto's niet kan worden afgeleid dat het werkelijk uw auto betreft, laat staan dat deze uitbrandde als gevolg van een gerichte actie om u persoonlijk te raken. Eerder lijkt het schade die willekeurig werd berokkend gedurende een manifestatie. Bovendien betreft dit feiten uit 2014 terwijl het de feiten in april 2017 zijn die aanleiding zouden hebben gegeven tot uw vertrek. De verschillende artikelen die u neerlegt schetsen de algemene situatie in het land. U geeft zelf aan nergens in deze artikelen vernoemd te worden, zodoende zijn ook dergelijke artikelen niet in staat het persoonlijk risico in uwen hoofde aan te tonen. Deze informatie is immers van louter algemene aard en heeft geen betrekking op uw persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat u bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geïdoleerd of vervolgd. Ook uw reisdocumenten werpen geen ander licht op de door u aangehaalde feiten. De manier waarop u bent gereisd staat volledig los van de reden waarom u uw land van herkomst heeft verlaten. Uw advocaat maakte het Commissariaat-generaal opmerkingen over met betrekking tot het verloop van het persoonlijk onderhoud. Deze opmerkingen handelen echter louter over het taalgebruik en bevat geen inhoudelijke opmerkingen die de appreciatie van de door u aangebrachte feiten in een ander daglicht stellen.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van G n ve in aanmerking kan worden genomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4,  2 van de vreemdelingenwet. Overeenkomstig artikel 48/4,   2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228). Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009,

<http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68).

De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precare omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat zowel u als uw vrouw in Venezuela steeds in de mogelijkheid waren om te werken, uw vrouw gaf zelfs pas vanuit België haar ontslag (CGVS I p.11). Daarnaast bleken jullie over voldoende spaargeld te bezitten om zowel jullie eigen vliegtuigtickets en dit van de halfzus van uw vrouw en om in België geruime tijd van te leven (CGVS I p.14). U voegt daarbij nog toe dat u in Venezuela een appartement bezit, waar uw moeder momenteel woont (CGVS I p.14). Dit toont aan dat uw financiële situatie niet in die mate precair is dat kan worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie terecht zou komen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire) blijkt dat het gros van het geweld dat in Venezuela plaatsvindt er de vorm aanneemt van gemeenschappelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Niettegenstaande sommige gewapende groeperingen, zoals de guerrilla-bewegingen uit Colombia, de Bolivarian Liberation Forces en de stedelijke colectivos, hun criminele activiteiten combineren met een politiek discours ter ondersteuning van het Chávez project, is economische verrijking het primaire doel van de in Venezuela gepleegde misdaden. Het merendeel van het geweld in Venezuela is bijgevolg niet zuiver conflictgerelateerd en doorgaans doelgericht van aard. Het CGVS erkent dat crimineel geweld er wijdverspreid, doch benadrukt dat dit geweld niet kadert in een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het Commissariaat-generaal wijst de staatssecretaris op het feit dat ook in hoofde van uw vrouw [...], uw dochter [...] en van de halfzus van uw vrouw die samen met u in België verblijven [...] een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen."

1.3. Tweede verzoekster dient op 23 juni 2017 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord op het CGVS op 14 september 2018 en op 10 oktober 2018.

1.4. De commissaris-generaal neemt op 21 december 2018 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Venezolaans staatsburger te zijn geboren in Barquisimeto, waar u ook tot aan uw vertrek uit het land heeft verbleven. U werkte als sportleerkracht aan de universiteit. Op 10 september 2012 bent u gehuwd met [E.P.J.P.]. In januari 2014 begon uw man bijeenkomsten te organiseren om de slechte situatie aan de universiteit aan te klagen. Samen met andere atleten en studenten besloot hij een protest te organiseren. Op drie, vijf en zeven maart 2014 vond er een protest plaats. Aangezien er weinig respons kwam op deze protesten organiseerden zij op elf maart 2014 nog een vierde protest waarbij jullie de straat zouden afsluiten om de aandacht te trekken. Dit protest werd echter gewelddadig neergeslagen. U nam eveneens deel aan dit protest maar werd gedurende dit protest samen met uw man aangevallen terwijl jullie in de auto zaten. Jullie dienden te vluchten en uw auto werd vervolgens in brand gestoken. Na dit protest gingen jullie gedurende anderhalve maand bij een vriend in Valencia logeren om er tot rust te komen. Daarna keerde u terug naar Barquisimeto en ging terug aan het werk aan de universiteit. Uw man verliet Venezuela om deel te nemen aan verschillende competities in het schermen in het buitenland. In oktober 2015 raakte hij geblesseerd, stopte de competitie en keerde terug naar Venezuela om te recupereren. U werd zwanger en op 29 juni 2016 vertrok u samen met uw man naar Ecuador zodat u daar kon bevallen. Uw dochter, [E.A.E.L.], werd te Quito geboren [in]

2016. Begin december 2016 keerden u en uw man terug naar Venezuela. Eens terug in het land kwam uw man opnieuw samen met uw groepje aan de universiteit om de toestand van het land te bespreken. U bleef thuis om voor jullie dochter te zorgen. Gezien de situatie van het land werden deze bijeenkomsten sinds mei 2016 meer en meer politiek getint. Zij besloten nieuwe protesten te organiseren in april 2017. Een vriend van u en uw man, [T.], kwam bij deze protesten om het leven. Jullie merkten vervolgens dat jullie in de gaten werd gehouden. Auto's zonder nummerplaat waarvan u vermoedde dat ze van de overheid waren, stonden voor uw deur. Uw man ontving eveneens twee telefoontjes met bedreigingen. Daarna besloten u en uw man dat jullie voor jullie veiligheid het land dienden te verlaten. 12 juni 2017 bent u vertrokken uit Venezuela samen met uw man en uw dochter. Jullie kwamen per vliegtuig van Caracas naar België via Parijs en Madrid. Op 23 juni 2017 diende u samen met uw man [...] en uw dochter [...] een verzoek om internationale bescherming in. In november 2017 kwam ook uw minderjarige halfzus in België aan, [A.T.D.D.]. Ook zij diende een verzoek om internationale bescherming in [...].

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: uw paspoort en dat van uw man; de identiteitskaart van uw man; uw autorijbewijs en dat van uw man; het motorrijbewijs van uw man; uw diploma en dat van uw man; uw geboorteakte en die van uw man; de kaart van uw man als atleet; uitprint van een foto van uw uitgebrande auto, verschillende artikelen over uw overleden vriend, de manifestaties waar u bij betrokken was en de algemene situatie in Venezuela; het vliegtuigticket waarmee jullie naar Madrid reisden. U legt eveneens een USB-stick neer met daarop foto's, filmpjes en documenten van u en uw man als atleten, verschillende foto's, filmpjes en artikelen over de protesten aan de universiteit in 2014 en twee filmpjes over de protesten aan de universiteit in 2017.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart te vrezen voor de Venezolaanse autoriteiten omdat uw man betrokken was bij de organisatie van enige protesten, verschillende aspecten wijzen er echter op dat er geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat u vervolging zou dienen te vrezen omwille van de medewerking van uw man aan enige protesten.

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw verzoek om internationale bescherming integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw echtgenoot werden aangehaald en dat u zelf geen eigen vluchtmotieven aanhaalt. U verklaart geen andere problemen te hebben gekend dan de bedreigingen die jullie ontvingen omdat uw man deelnam aan enige protesten in Venezuela (notities persoonlijk onderhoud dd 10.10.2018 p.4). Ook uw man verklaart dat u geen andere problemen kende dan de gevolgen van zijn activiteiten (notities persoonlijk onderhoud man dd 14.09.2018 p.23). In hoofde van uw man werd echter een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat geen geloof werd gehecht aan zijn verklaringen vervolging te moeten vrezen omwille van enig politiek activisme. Zodoende kan ook wat u betreft geen gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève worden aangenomen.

In hoofde van uw echtgenoot werd het volgende gemotiveerd om de ongelooftwaardigheid van zijn vrees voor vervolging te staven:

[idem motieven bestreden beslissing eerste verzoeker]

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat

een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228). Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68).

De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precare omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch,

sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat zowel u als uw man in Venezuela steeds in de mogelijkheid waren om te werken, u gaf zelfs pas vanuit België uw ontslag (notities persoonlijk onderhoud man dd 14.09.2018 p.11). Daarnaast bleken jullie over voldoende spaargeld te bezitten om zowel jullie eigen vliegtuigtickets en dit van uw halfzus en om in België geruime tijd van te leven (notities persoonlijk onderhoud man dd 14.09.2018 p.14). Uw man voegt daarbij nog toe dat u in Venezuela een appartement bezit, waar zijn moeder momenteel woont (notities persoonlijk onderhoud man dd 14.09.2018 p.14). Dit toont aan dat uw financiële situatie niet in die mate precair is dat kan worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie terecht zou komen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire) blijkt dat het gros van het geweld dat in Venezuela plaatsvindt er de vorm aanneemt van gemeenschappelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Niettegenstaande sommige gewapende groeperingen, zoals de guerrillabewegingen uit Colombia, de Bolivarian Liberation Forces en de stedelijke colectivos, hun criminele activiteiten combineren met een politiek discours ter ondersteuning van het Chávez project, is economische verrijking het primaire doel van de in Venezuela gepleegde misdaden. Het merendeel van het geweld in Venezuela is bijgevolg niet zuiver conflictgerelateerd en doorgaans doelgericht van aard. Het CGVS erkent dat crimineel geweld er wijdverspreid, doch benadrukt dat dit geweld niet kadert in een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het Commissariaat-generaal wijst de staatssecretaris op het feit dat ook in hoofde van uw dochter (CGVS-kenmerk 17/14250) en van uw halfzus die samen met u in België verblijven (CGVS-kenmerk 17/17948) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.“

1.5. Derde verzoekster dient op 17 december 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord op het CGVS op 12 april 2019. Ook de dochter van derde verzoekster, tevens zus van eerste verzoeker, dient op deze datum een beschermingsverzoek in.

1.6. De commissaris-generaal neemt op 8 juni 2020 voor derde verzoekster een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de derde bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een 60-jarige Venezolaanse staatsburger, geboren en getogen in Barquisimeto, gelegen in de deelstaat Lara. U behaalde een licentiaat in het kleuteronderwijs en werkte tot april 2012 als kleuteropvoedster, daarna ging u met vervroegd pensioen.

U was tot 2007 gehuwd, uw ex-man en de vader van uw kinderen verblijft nog steeds in Barquisimeto. Uw dochter [M.J.] woont eveneens in Barquisimeto. Uw zoon [J.P.E.P.] [...], zijn vrouw [I.L.A.H.] [...] en hun dochter [E.L.E.A.] [...], dienden op 23 juni 2017 een verzoek om internationale bescherming in. De minderjarige halfzus van [I.L.], [D.D.A.T.] [...], diende op 8 november 2017 een verzoek in. Op 2 januari 2019 werd er voor uw zoon, zijn vrouw, hun dochter en uw schoondochters halfzus een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Zij tekenden beroep aan tegen deze beslissing. De zus van [I.L.], [D.C.A.H.] [...], diende net als u op 17 december 2018 in België een verzoek om internationale bescherming in. In haar dossier werd er een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Op diezelfde dag diende ook uw dochter [M.J.E.P.] [...] een verzoek om internationale bescherming in te België. Aan haar werd de vluchtelingenstatus toegekend. Uw dochter [M.I.F.E.P.] [...] diende met haar man [I.D.V.T.] (hoofddossier) op 21 november 2019 een verzoek om internationale bescherming in te België. Zij werden nog niet gehoord door het CGVS.

U verwijst in uw eigen verzoek naar de problemen die uw zoon [J.P.] en uw dochter [M.J.] in Venezuela hebben gekend. U reisde – omwille van uw zoons problemen – met uw zoon en schoondochter op 29 juni 2016 naar Ecuador, waar uw kleindochter werd geboren. Op 1 december 2016 keerden jullie terug naar Venezuela. U legt uit dat u zich als moeder betrokken voelde bij de problemen van uw kinderen en dat u hierdoor stress ervaarde. Daarnaast werd u omwille van de problemen van uw zoon beledigd en uitgescholden voor ‘moeder van verraders van het vaderland’ wanneer u in de rij stond voor gas. De problemen in de dossiers van [D.C.] en [D.D.], respectievelijk de zus en halfzus van uw schoondochter [I.L.], houden geen verband met uw eigen, persoonlijke problemen.

Voorts was u volgens uw verklaringen lid van de bond voor gepensioneerden en was u aanwezig bij zo'n tien door hen georganiseerde manifestaties in Barquisimeto. Daarnaast nam u in uw eigen wijk deel aan vijf of zes protestacties, waarin u samen met uw burens onder meer het gebrek aan water, gas en elektriciteit aankaarte. U geeft aan dat u de eerste wijkmanifestatie organiseerde. Nog woonde u samen met uw dochter Maria Jose campagne-evenementen bij van Avanzada Progresista, de partij van toenmalig gouverneur Henry Falcón waarvoor [M.J.] actief betrokken was.

Nog volgens uw verklaringen lijdt u aan diverse gezondheidsproblemen. Zo was u bij aankomst in België erg vermagerd, lijdt u aan rugproblemen, heeft u problemen met de bloedsomloop, lijdt u aan trombose en een hoge bloeddruk, heeft u problemen aan een hartklep (de mitralisklep) en heeft u meniscusletsel. Nog kende u emotionele problemen omwille van de problemen van uw zoon [J.P.]. U geeft aan dat u in Venezuela weliswaar een ziektekostenverzekering had en dat u de noodzakelijke behandelingen in de ziekenhuizen kon ondergaan, maar dat uw verzekering de kosten voor de noodzakelijke zorg plots niet meer dekte. U kon de prijzen van de behandelingen echter niet zelf opbrengen. Daarnaast waren uw benodigde medicijnen niet meer beschikbaar en maakte u zelf alternatieve medicijnen.

Ook stelt u dat u geen carnet de la patria had, maar dat deze verplicht werd gesteld om het pensioen te kunnen ontvangen en om voedsel, gas en medicijnen mee te kopen.

Los van bovenstaande stelt u dat u niet kon rondkomen van uw pensioen en kaart u de grote inflatie aan. U verwijst eveneens naar een algemeen gebrek aan medicijnen en stelt dat u hiervoor in de rij moest staan. Ook moest u in de rij aanschuiven voor eten en gas. U legt uit dat er in Venezuela een gebrek aan voedsel heerst. Nog verwijst u naar de hoge misdaadcijfers, het gebrek aan water en elektriciteit en stelt u dat het afval in uw wijk niet langer werd opgehaald.

U verliet Venezuela op 18 juni 2018 per vliegtuig, legaal en met uw eigen paspoort. U reisde via Portugal en Spanje naar België, waar u op 19 juni 2018 aankwam. U diende, samen met uw dochter en met de zus van uw schoondochter, op 17 december 2018 een verzoek om internationale bescherming in te België.

Bij terugkeer naar Venezuela vreest u te sterven omdat er geen medicijnen beschikbaar zijn en omdat u er geen woonst meer heeft. Nog vreest u er de algemene veiligheidssituatie en stelt u ook te vrezen voor de veiligheid van uw kinderen en kleinkinderen. U verwijst hierbij naar het algemeen voorkomend geweld en vreest de colectivos omdat elk anders denkende burger wordt bedreigd. Nog stelt u dat de colectivos in uw wijk aanwezig zijn op straat om burgers te intimideren.

Voorts stelt u dat u door de Venezolaanse autoriteiten zal worden gezien als verrader van het vaderland omdat u naar België vluchtte en er een verzoek om internationale bescherming indiende.

Daarnaast geeft u aan dat u in België politiek actief bent. Zo nam u via VenEuropa deel aan verschillende manifestaties en vergaderingen en bezocht u het Europees Parlement. Nog probeert u via Desde Belgica Por Venezuela mensen te informeren over de algemene situatie in Venezuela. Daarnaast post u op uw Facebook en Instagram-accounts overheidskritische zaken. U vreest dat u bij terugkeer naar Venezuela omwille van deze activiteiten door de overheid ook zal worden aanschouwd als verrader van het vaderland.

Ter staving van uw identiteit en/of verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten voor: uw paspoort; uw werkbadge; documenten inzake uw arbeidsongeschiktheid en pre-pensionering; een foto van uzelf bij een manifestatie van de gepensioneerdenvond alsook een oproep tot protest van de bond op Facebook; een usb-stick met 33 foto's en tien video's over uw en uw dochter [M.J.]'s activisme in Venezuela en in België en over de gezondheids crisis en de actuele situatie in Venezuela; een foto van uw dochter [M.J.] met Henry Falcón; twee foto's van protesten in uw straat in juni 2017; een overlijdensattest van uw zus [O.G.]; en uw Venezolaanse en Belgische medische documenten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient voorts geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat uw houding niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo reisde u reeds op 29 juni 2016 met uw zoon en dochter naar Ecuador, waar u vervolgens vijf maanden verbleef. Jullie keerden vrijwillig terug naar Venezuela nadat bleek dat een duurzaam verblijf in Ecuador niet mogelijk was (CGVS, p. 9) en omdat uw schoondochter geen verdere medische steun werd verleend (CGVS, p. 4). Deze vrijwillige terugkeer wijst niet op een nood aan internationale bescherming in uwen hoofd.

Daarnaast reisde u op 18 juni 2018 vanuit Venezuela naar Portugal en Spanje, maar u verzocht in geen van beide landen om internationale bescherming. U kwam op 19 juni 2018 aan in België en diende pas op 17 december 2018 – bijna zes maanden later – een verzoek om internationale bescherming in, volgens uw verklaringen omdat uw gezondheid prioriteit had (CGVS, p. 6). Tegelijkertijd was u reeds op

de hoogte van de asielpcedure in België daar uw zoon reeds in juni 2017 een verzoek om internationale bescherming indiende en was u bij vertrek uit Venezuela in juni 2018 niet van zins om terug te keren naar uw vaderland (CGVS, pp. 3, 6). Hoe het ook zij, een dergelijk laattijdig verzoek om internationale bescherming kan moeilijk in overeenstemming worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Voorts verwijst u in uw verzoek meermaals naar de problemen die uw zoon [J.P.] en uw dochter [M.J.] in Venezuela zouden hebben gekend. U legt ook enkele foto's van [M.J.]'s activisme in Venezuela neer. Hierbij dient benadrukt te worden dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele merites beoordeeld wordt, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming.

In het dossier van uw dochter [M.J.] werd een erkenning van de vluchtelingenstatus beslist. U maakt echter niet aannemelijk dat u, omwille van uw dochters activiteiten en problemen, nood heeft aan internationale bescherming. U maakt immers geen gewag van persoonlijke problemen die voortvloeiden uit de problemen die uw dochter kende, maar stelt enkel dat u als moeder door de problemen van uw kinderen zelf ook stress ervaarde (CGVS, pp. 6, 9). Het ervaren van stress volstaat echter geenszins om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

Betreffende uw zoons verzoek besloot het CGVS voorts op 2 januari 2019 tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Uw zoon tekende beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Wat betreft de problemen van uw zoon geeft u aan dat u op een dag door colectivos werd uitgescholden voor 'moeder van verraders van het vaderland' toen u in de rij stond voor gas (CGVS, p. 8). Dit eenmalig incident blijkt echter een geïsoleerde gebeurtenis, gezien u geen gewag maakt van andere incidenten omwille van uw zoons problemen. Bovendien is uitgescholden worden onvoldoende zwaarwichtig om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

Daarnaast kan er aan de door u ingeroepen vrees voor problemen met de Venezolaanse overheid bij een mogelijke terugkeer naar uw vaderland omwille van uw aanwezigheid bij anti-overheids-manifestaties van de gepensioneerdenvbond en bij protestacties in uw wijk alsook uw aanwezigheid bij campagnebijeenkomsten van Avanzada Progresista geen geloof worden gehecht.

Hierbij dient vooreerst te worden aangestipt dat u volgens uw verklaringen Venezuela verliet omdat uw medische problemen 'tot een kritisch punt' waren gekomen en dat de zorg in de Venezolaanse ziekenhuizen niet langer werd gedekt door uw ziektekostenverzekering. U kon deze kosten niet zelf betalen, waarna uw kinderen besloten dat u het land moest verlaten (CGVS, p. 5). Uw verklaringen inzake de aanleiding voor uw vertrek uit Venezuela wijzen er niet op dat uit uw voorgehouden politiek activisme een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade in uwen hoofde kan worden afgeleid.

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en critici van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (zie IACHR, Situation of Human Rights in Venezuela: Democratic Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela - Country Report van december 2017, pag. 1; 6 t.e.m. 26; 84 t.e.m. 133, beschikbaar op <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Venezuela2018-en.pdf> of op <https://reliefweb.int> ; OCHCR, Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int> ; de COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> ; de COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; en OHCHR : Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org> blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te

organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019.

In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wiens deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van de het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Zo dient er op uw beperkte politieke profiel te worden gewezen. U geeft aan dat u bij een tiental protestacties van de gepensioneerdenvond aanwezig was en aan vijf of zes manifestaties in uw wijk deelnam (CGVS, p. 9). U was geen lid van een politieke (oppositie)partij of beweging (CGVS, pp. 2, 11). U nam in de gepensioneerdenvond geen bestuurstaken op. U geeft aan dat u enkel lid was van deze bond (CGVS, p. 13). Betreffende uw aanwezigheid bij de protestacties merkt u op dat u enkel leuzen (mee)scandeerde en dat u – omwille van uw mooie handschrift – soms leuzen op pancarten schreef (CGVS, pp. 12-13). Wat dit betreft moet opgemerkt worden dat uw loutere aanwezigheid tijdens dergelijke protestacties niet volstaat om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken. U kende immers nooit een probleem tijdens deze protestacties (CGVS, p. 12).

Wat betreft de protesten in uw wijk stelt u dat u eerste betoging zelf organiseerde omdat er al drie maanden geen gas was. U legt uit dat u bij uw burens en straatgenoten vroeg of zij gas hadden, hetgeen niet het geval was, waarop jullie gezamenlijk en spontaan besloten om de straat te blokkeren (CGVS, p. 12). Voorts legt u uit dat de wijk samen besloot om de situatie aan te kaarten (CGVS, pp. 12-13). U kende evenwel geen problemen als gevolg van deze actie. Bovendien blijkt nergens uit uw verklaringen dat de overheid op de hoogte zou zijn van uw deelname aan deze actie, laat staan dat ze zouden weten dat u deze eerste actie op poten had gezet (CGVS, pp. 12-13). De overige wijkprotesten werden niet door u geïnitieerd (CGVS, p. 13), wat eens te meer wijst op uw beperkt politiek activisme. U brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat u- omwille van dit activisme problemen zou moeten vrezen ingeval van terugkeer naar Venezuela (CGVS, p. 13).

Wat betreft uw aanwezigheid bij evenementen van Avanzada Progresista samen met uw dochter Maria Jose moet voorts worden aangestipt dat u slechts bij dergelijke verkiezingsmomenten aanwezig was om de toespraak van de gouverneur te horen, en bij campagnevergaderingen, maar dat u verder geen deel uitmaakte van zijn (her)verkiezingscampagneteam. U haalt geen problemen aan die u zou hebben gekend als gevolg van deze activiteiten (CGVS, pp. 14-15). Uit niets blijkt dan ook dat u in het geval van een eventuele terugkeer naar Venezuela problemen zou ondervinden omwille van uw voorgehouden aanwezigheid bij deze gebeurtenissen.

U legt ter staving van uw aanwezigheid bij de protestactie(s) van de gepensioneerdenvond een foto van uzelf neer tijdens zo'n actie, alsook een printscreen van een Facebookoproep tot protest van de bond. Daarnaast staat er op de usb-stick een video van een televisiereportage van een protest door gepensioneerdenvonden. Ook legt u twee foto's – genomen vanaf de eerste verdieping van een huis – neer van protesten in uw wijk in juni 2017. Nog blijkt uit uw verklaringen dat u niet weet of de autoriteiten, de Venezolaanse overheid, rechtstreeks op de hoogte zijn/ is van uw aanwezigheid bij de diverse protestacties. U geeft aan dat zij van uw aanwezigheid bij protesten door de gepensioneerdenvond op

de hoogte zouden kunnen zijn omdat de uitnodigingen en communicatie op internet werd gezet en omdat ze ook in de pers verschenen. U heeft echter geen concrete aanwijzingen dat de overheid daadwerkelijk hiervan op de hoogte is (CGVS, p. 13). Betreffende uw aanwezigheid bij de protesten in uw wijk stelt u dat u vermoedt dat de overheid weet heeft van uw deelname hieraan, omdat de overheid 'alles weet'. U beschikt desgevraagd niet over concrete aanwijzingen dat de overheid daadwerkelijk op de hoogte is van uw aanwezigheid bij deze protesten. Wel stelt u dat u door een colectivo uit de rij voor het gas geduwd en dat u werd uitgescholden voor 'moeder van verraders van het vaderland' – hetgeen u later verbindt aan de problemen van uw zoon en niet aan uw aanwezigheid bij protestacties (CGVS, pp. 13, 16). U maakt geen gewag van concrete aanwijzingen dat u bij de Venezolaanse autoriteiten daadwerkelijk gesignaleerd staat als opposant van het regime (CGVS, p. 13, p. 16), maar stelt desalniettemin dat u vreest dat bij terugkeer naar Venezuela uw paspoort zal worden geannuleerd omdat u gesignaleerd zal staan als oppositiegezin burger en omdat u in België een verzoek om internationale bescherming indiende (CGVS, p. 10).

Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland, de redenen waarom u Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Uit de informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), blijkt immers niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar Venezuela louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

De behandeling die een afgewezen verzoeker te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijft dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Venezolaanse u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit.

Dat u niet in een specifiek in een negatief daglicht stond bij de Venezolaanse autoriteiten wordt bijkomend bevestigd door de vaststelling dat u geen problemen kende bij uw vertrek uit Venezuela. U kon immers in juni 2018 Venezuela probleemloos en op legale wijze met uw eigen paspoort verlaten (CGVS, pp. 5-6). U werd weliswaar ondervraagd en uw bagage werd grondig onderzocht, maar ook andere reizigers kregen met deze behandeling te maken (CGVS, p. 6). Bovendien kon u in de jaren daarvoor – onder meer naar de Dominicaanse Republiek, Puerto Rico, Panama, Peru, Curaçao, Aruba en Italië (CGVS, p. 4) – probleemloos Venezuela in- en uitreizen op legale wijze en met uw eigen paspoort (CGVS, pp. 4-5). Ook inzake uw vertrek naar en terugkeer uit Ecuador maakt u geen gewag van problemen (CGVS, p. 4). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat er een vervolging gaande is uwentwege, en evenmin kan uit deze verklaringen afgeleid worden dat u een reëel risico op ernstige schade loopt. Bij de vernieuwing van uw huidige paspoort moest u weliswaar tot twee keer toe betalen zonder dat u daadwerkelijk een nieuw paspoort of een verlenging ontving, maar uiteindelijk kreeg u – net als een hele groep andere burgers – toch een verlenging van uw paspoort (CGVS, p. 6). Al deze elementen wijzen er eens te meer op dat u niet onder de (negatieve) aandacht van de Venezolaanse autoriteiten bent gekomen. Bijgevolg weet u uw vrees voor de Venezolaanse overheid niet te concretiseren. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing, noch aan daden van vervolging zoals gedefinieerd in de Vluchtelingenconventie.

Voorts verklaart u dat u in Venezuela geen carnet de la patria (vaderlandskaat) had, maar dat deze kaart noodzakelijk werd gemaakt bij het innen van pensioenen en om medicijnen, gas en voedsel te verkrijgen (CGVS, pp. 8, 14). U legt uit dat u mogelijk wel een vaderlandskaat zou ontvangen (CGVS, p. 14) en dat u met de ouderenbond protesteerde tegen de invoering van de vaderlandskaat bij het innen van de pensioenuitkering (CGVS, p. 12). Hoe het ook zij, het feit dat u mogelijk wel niet over een carnet de la patria beschikt(e) is evenwel in uw geval onvoldoende ernstig om gekwalificeerd te worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen blijkt immers niet dat u in geval van terugkeer naar Venezuela een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt (cf. infra).

Nog stelt u dat uw woning werd verkocht en dat u dus bij terugkeer naar Venezuela dakloos zal zijn (CGVS, pp. 5, 6, 17). Hierbij dient te worden opgemerkt dat u geen begin van bewijs voorlegt ter staving van uw bewering dat uw woning werd verkocht. Dat uw bij terugkeer naar Venezuela over geen enkele woonst zou beschikken, is bijgevolg een blote bewering. Hoe dan ook is uw redenering dat u dakloos zou zijn omdat u uw woning verkocht te kort door de bocht. U hoeft immers niet noodzakelijk over een eigen woonst te beschikken om een onderkomen te vinden. Met uw verklaring over uw verkochte woning maakt u bijgevolg evenmin een nood aan internationale bescherming aannemelijk.

Voorts verklaart u dat in uw wijk de colectivos aanwezig zijn (CGVS, pp. 6, 8). Ter staving van uw verklaringen staan er op de usb-stick twee video's van opnamen van colectivos in uw wijk (CGVS, p. 8). Uit deze beelden, noch uit uw verklaringen, blijkt echter dat u zelf zwaarwichtige problemen hebt ondervonden met deze colectivos. U stelt wel dat de colectivos alle andersdenkenden bedreigen, maar zou zelf enkel één keer uitgescholden zijn voor 'moeder van verraders van het vaderland' (cfr. supra), wat niet voldoende zwaarwichtig is om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Uw bewering over de dreigementen van de colectivos is derhalve te algemeen om in uwen hoofde een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart in geval van een eventuele terugkeer naar Venezuela vervolging te vrezen omwille van uw politieke activiteiten in België – bij VenEuropa en Desde Belgica Por Venezuela sinds het voorjaar van 2019 (CGVS, pp. 2, 10, 15-16) – en het bekritisieren van de huidige politieke en humanitaire situatie in Venezuela op sociale media sinds uw vertrek (CGVS, p. 16). U legt hier via de usb-stick ook drie foto's over neer. U verwijst voorts naar problemen die Venezolaanse oppositionele parlementariërs hebben gekend en naar de schending van de parlementaire immuniteit alsook de doodsverwensingen aan het adres van oppositieleider en voorzitter van de Nationale Assemblée Juan Guaidó (CGVS, pp. 10, 17).

Hierbij dient te worden opgemerkt dat uw digitaal activisme nauwelijks blijkt uit uw Facebook- en uw Instagramprofielen (CGVS, p. 9). U deelt weliswaar op Facebook elke paar weken of maanden posts van anderen over de algemene situatie in Venezuela en deelt op zowel Facebook als Instagram wat foto's van uzelf bij het Europees Parlement en als manifestante in België, maar hieruit kan geenszins worden afgeleid dat u zich via sociale media op frequente basis negatief uit over de huidige algemene situatie in Venezuela. Daarnaast stelt u weliswaar dat de Venezolaanse autoriteiten uw activiteiten op sociale media volgen, maar beschikt u niet over concrete aanwijzingen dat dit daadwerkelijk het geval is (CGVS, p. 16). Dit alles heeft als gevolg dat u geenszins aannemelijk maakt dat u omwille van dergelijke activiteiten in het vizier zou zijn gekomen van de Venezolaanse autoriteiten, noch dat u hierdoor problemen zou ondervinden in het geval van een eventuele terugkeer naar Venezuela.

Uit de COI Focus Venezuela terugkeer van Venezolanen met politieke activiteiten in België van 8 november 2019 (zie administratief dossier) blijkt voorts dat de Venezolaanse autoriteiten hun eigen burgers onderwerpen aan surveillance binnen en buiten Venezuela. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt echter dat een eventuele surveillance in het buitenland afhankelijk is van het profiel van de betrokken persoon en dat enkel zij die omwille van hun activiteiten of profiel een politieke bedreiging vormen voor het regime het risico lopen in het buitenland gemonitord te worden door de Venezolaanse autoriteiten. Bovendien blijken er bij een terugkeer via de luchthaven geen specifieke procedures te zijn om opposanten of dissidenten te identificeren. Er zijn slechts enkele gevallen gekend van personen die problemen hebben gekend bij terugkeer naar Venezuela. Deze betreffen echter hoofdzakelijk personen die geen onbekenden waren voor het regime maar vooraanstaande personen met een zekere zichtbaarheid en activisme zoals parlementairen, mensenrechtenactivisten, sociale activisten, advocaten, academici... Het CGVS vond voor de rapporteringsperiode van 5 jaar slechts één enkele melding van een voor het regime onbekend persoon die problemen kende bij aankomst in Venezuela. Deze ene individuele melding is niet van dien aard dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat het loutere feit dat onbekenden voor het Venezolaanse regime activiteiten gericht tegen dit regime ontwikkelen in België en het bekritisieren van de huidige politieke en humanitaire situatie in Venezuela ipso facto met zich meebrengt dat de Venezolaanse autoriteiten hiervan op de hoogte zijn, noch dat deze tot problemen zouden leiden met de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat ook uw activiteiten in België niet zichtbaar en/of bekend zijn voor de Venezolaanse autoriteiten. Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van deze activiteiten.

Daarnaast verwijst u naar de algemene socio-economische omstandigheden in Venezuela. Zo hekelt u de sterke inflatie en stelt u dat u niet kon rondkomen van uw pensioen (CGVS, p. 9, 13-14). Nog stelt u dat u in de rij moest aanschuiven voor voedsel en gas, verklaart u dat er in Venezuela een gebrek aan voedsel heerst (CGVS, pp. 8, 9, 13), verwijst u naar de hoge misdaadcijfers (CGVS, pp. 9, 10) en het tekort aan water en elektriciteit (CGVS, pp. 7, 9, 12) en geeft u aan dat de afvalophaling in uw wijk gestopt was (CGVS, p. 12). Voorts verwijst u op uw USB-stick middels diverse video's en krantenartikelen naar de algemene actuele situatie in Venezuela. Uw advocaat stipt voorts aan dat u, omdat u zich met uw pensioen niet de basisvoorzieningen kon veroorloven en omdat u omwille van uw medische problemen kwetsbaar bent, het risico kan lopen om bij terugkeer naar Venezuela te belanden in een onmenselijke en vernederende situatie conform artikel 48/4/2 van de Vreemdelingenwet (CGVS, p. 18).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door

artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat u in Venezuela heel uw leven werkte als leerkracht (CGVS, p. 13). Na uw carrière ontving u pensioen (CGVS, pp. 1, 11) en ook uw kinderen sprongen u financieel frequent bij om in uw levensonderhoud te kunnen voorzien (CGVS, pp. 13-14). Zo stuurde uw zoon – die in 2017 naar België vertrok – u frequent geld op, totdat de Venezolaanse autoriteiten rekeningen met transacties uit het buitenland blokkeerden (CGVS, p. 14). Uw pensioen werd bovendien na uw vertrek door uw achtergebleven dochter [M.] – werkzaam in een ziekenhuis – geïnd ten behoeve van het levensonderhoud van uw moeder (CGVS, p. 14). Daarenboven werkten ook uw kinderen in Venezuela. Zo was uw zoon schermer in de nationale Venezolaanse ploeg (CGVS, p. 9) en werkte uw dochter [M.J.] voor de deelstaat Lara (CGVS, p. 10). Daarnaast genoot u van een Venezolaanse ziekteverzekering (CGVS, p. 4). Voorts reisde u in het verleden onder meer naar de Dominicaanse Republiek, Puerto Rico, Panama, Peru, Curaçao, Aruba en Italië (CGVS, p. 4). Voor deze vakantieën spaarde u zelf (CGVS, p. 4). Nog blijken uw broer en zus nog woonachtig in Venezuela (CGVS, p. 5). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie terecht zouden komen.

In de mate dat u verwijst naar uw medische problemen en aanvoert dat u in Venezuela geen toegang zal hebben tot adequate medische zorg (CGVS, pp. 5, 6, 10, 15) – onder meer middels uw Venezolaanse en Belgische medische documenten, documenten inzake uw arbeidsongeschiktheid en pre-pensionering alsook informatie over de algemene gezondheidszorg in Venezuela –, wijst het CGVS er op dat de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of uw medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Venezuela en dus al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Gelet op bovenstaande blijkt uit uw administratief dossier en uit uw verklaringen niet dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Het door u voorgelegde paspoort levert hoogstens een indicatie op van uw identiteit en nationaliteit. Het overlijdensattest van uw zus [O.G.] bevestigt enkel haar overlijden. Uw werkbadge ondersteunt voorts enkel op uw werkverleden in Venezuela. Er kan uit deze documenten geen enkele informatie worden afgeleid met betrekking tot de feiten die tot uw vlucht uit uw land van herkomst zouden hebben geleid of de elementen waarover u stelt dat ze uw terugkeer zouden beletten.

De informatie waarop het CGVS zich baseert, werd aan het administratieve dossier toegevoegd.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat in het verzoek van uw dochter [M.J.E.P.] [...] een beslissing tot erkenning in de hoedanigheid van vluchteling werd genomen.

Het loutere feit dat u een gezinslid bent van een begunstigde van internationale bescherming heeft geen gevolg voor uw verzoek om internationale bescherming en geeft u niet automatisch recht op een internationale beschermingsstatus daar u geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er omwille van uw familieband een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofdte zou bestaan.

Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming.

Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C-652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale

beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon.

In haar arrest van 4 oktober 2018, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie herhaald en benadrukt dat de richtlijn 2011/95/EU, zogenaamd 'Kwalificatie (herschikking)' de toekenning van internationale bescherming uitdrukkelijk voorbehoudt aan personen bedoeld in de richtlijn : de personen die een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging hebben en de personen die een persoonlijk reëel risico op ernstige schade lopen. Dit is niet het geval wat u betreft, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Het staat u vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw gezinssituatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.7. De dochter van derde verzoekster en tevens zus van eerste verzoeker wordt op 8 juni 2020 erkend als vluchteling.

2. Over de samenhang

Alle verzoekers behoren tot dezelfde familie.

Eerste en tweede verzoeker zijn echtgenoten. De tweede bestreden beslissing verwijst grotendeels naar de motieven van de eerste bestreden beslissing en hernemen deze integraal. De verzoekschriften tegen de eerste en tweede bestreden beslissingen zijn gelijkkluidend. Zij bevatten dezelfde middelen en dezelfde uiteenzetting die in wezen een bespreking en weerlegging inhouden van de motieven van de eerste bestreden beslissing.

Derde verzoekster is de moeder van eerste verzoeker. Zij heeft in haar beschermingsverzoek deels verwezen naar de problemen die haar zoon, eerste verzoeker, zou hebben gekend. In de derde bestreden beslissing wordt dan ook deels verwezen naar de eerste bestreden beslissing.

Gelet op deze feitelijke omstandigheden is de Raad van oordeel dat de drie beroepen een zodanige graad van samenhang vertonen dat het in het kader van een goede rechtsbedeling gepast voorkomt deze samen te voegen.

3. De beroepen tegen de eerste en tweede bestreden beslissing

3.1.1. De verzoekschriften

Eerste en tweede verzoeker voeren in een enig middel de schending aan van artikel 1 A (2) van de Vluchtelingenconventie van 1951, ondertekend te Genève, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij maken ook gewag van een beoordelingsfout.

Wat betreft de weigering van de vluchtelingenstatus zetten eerste en tweede verzoeker het volgende uiteen:

"2. Kritiek van de redenen van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming.

2.1. De niet betwiste elementen

Het is niet betwist dat verzoeker politiek actief was en mee protesten organiseerde op 3,5 en 7 maart 2014 in de Universidad Centroccidental Lisandro Alvarado (UCLA). Verzoeker beschrijft op gedetailleerde wijze zijn deelname en de zeer geweldadige repressie door de overheid van deze

protesten, waarbij de auto van verzoeker en zijn vrouw geraakt werd door een traangasgranaat (p. 16 gehoorverslag 14 september 2018).

Het wordt ook niet betwist dat verzoeker op dat moment deel uitmaakte van het nationaal schermteam. Na deze feiten verbleven hij en zijn vrouw in Valencia tot de situatie gekalmeerd was. Nadien bleven verzoeker en zijn vrouw samenkomen met hun groep van de universiteit, die affiniteiten heeft met de politieke partij Avanzada Progresista. Vanaf mei 2016 zijn de samenkomsten weer meer politiek geworden.

In maart en april 2017 organiseerde verzoeker opnieuw mee verschillende protestacties. Verzoeker mobiliseerde mensen om deel te nemen aan de protesten per sms (p. 7 gehoorverslag 10 oktober 2018), hij dacht mee na over de concrete organisatie (plek waar de protesten doorgingen, baricade's,...) en bood logistieke steun (voorzien van materiaal voor de baricade's, voorzien van een wagen, maskers etc) (p. 7 gehoorverslag 10 oktober 2018). Tijdens een protestactie in de residentiële zone Obelisco werd verzoeker beschoten door het regime (p. 8 gehoorverslag 10 oktober 2018). Zijn vriend Tony, die een actie organiseerde in de buurt Kabodare, werd gedood tijdens deze protestactie.

Het CGVS betwist deze elementen niet maar meent dat hij geen centrale rol speelde bij de protesten en onvoldoende aantoont dat de autoriteiten op de hoogte waren van zijn activisme.

2.2. Verduidelijking van het politiek activisme van verzoeker in Venezuela

Het CGVS betwist de acties van verzoeker niet maar meent dat zijn rol niet centraal genoeg zou geweest zijn om vervolging te vrezen.

Het CGVS stelt dat het zou blijken uit informatie dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk mensen zouden viseren die een centrale rol spelen. Het CGVS verwijst niet naar een specifiek stuk om deze bewering te staven.

De COI Focus van 20 april 2018 stelt echter het absolute tegendeel: (p. 45)

"les personnes ciblées par ces violations sont toutes les voix critiques envers le gouvernement, par excellence des opposants politiques, des défenseurs des droits humains, des journalistes, mais bien d'autres aussi au profil moins de terminé, comme par exemple du personnel médical révélant des données en matière de santé publique qui pourraient contrarier la classe dirigeante. "

Het rapport "Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight" van juni 2018, gevoegd door tegenpartij aan het dossier, stelt niet dat enkel personen die een zichtbare rol peelden in de oppositie gevisieerd worden. Er wordt onder meer gesteld dat mensen die een antioverheidstem hebben geuit, mensen geaffilieerd met de universiteit (zoals het geval is van verzoeker en zijn vrouw) en mensen die louter hebben deelgenomen aan een manifestatie vervolgd kunnen worden: (p. 23)

OHCHR observed that, since the end of July 2017, security forces, notably the intelligence services, have continued to use arbitrary and unlawful detentions as one of the main tools to intimidate and repress the political opposition or any person perceived as a threat to the Government for expressing dissent or discontent albeit in a more selective manner than during the period of mass protests.

Security forces, notably the intelligence services, have been arresting individuals who are in a position to mobilize and organise people, or are members of certain social groups. They include particular political and social activists, students, human rights defenders, media workers, and members of the armed forces. According to data from the NGO Foro Pénal Venezolano, at least 570 persons, including 35 children, were arbitrarily detained from 1 August 2017 to 30 April 2018 in the District Capital and 20 states of the country. The number of cases of arbitrary detentions could be higher as affected individuals either do not have access to legal counsel or decide against denouncing their situation for fear of reprisals or in the hope of a more lenient treatment. "Detentions are becoming invisible as relatives choose to keep a very low profile ", commented one lawyer. "Victims are afraid. It is becoming more complicated to document the cases and talk about them publicly, " said another lawyer. " (p. 35)

"The persecution of student leaders and professors formed part of an ensemble of repressive actions by security forces to prohibit and dissolve protests and meetings taking place on university premises, often using excessive and unnecessary force and resorting to arbitrary arrests. " (p. 39)

"High-level authorities have already publicly threatened to apply this law, including against the NGO Un Mundo Sin Mordaza or representatives of the Catholic Church for sermons delivered during mass. Since the beginning of the year, OHCHR has documented the cases of five people, who were detained and charged for incitement to hatred under this new law for having allegedly participated in a protest or called on people to demonstrate. At least two additional official complaints have also been lodged before the Attorney-General's Office. "

Het wordt verzoeker verweten door het CGVS dat hij niet aangesloten was bij een politieke partij.

Verzoeker verklaarde verschillende malen dat hij niet openlijk kon uitkomen voor zijn ideeën omwille van het feit dat hij een olympisch atleet was. Zo verklaarde hij op 14 december 2018 (P-18): ' 'Nee, in Venezuela is er een dictatuur, als ik officieel bij een oppositiepartij hoor, bijna zeker zullen ze me geen middelen geven om mijn professionele schermcarrière verder te zetten

"Is je tegen de overheid bent, je zult niets krijgen van kansen. "

Het feit dat verzoeker niet officieel deel uitmaakte van een partij neemt echter niet weg dat hij protesten georganiseerd heeft, hetgeen niet betwist wordt door het CGVS. Gezien hij deel uitmaakte van de nationale selectie schermen geniet verzoeker van een bepaalde bekendheid waardoor hij dan ook extra voorzichtig moest zijn.

Het CGVS meent bovendien dat het protest dat hij organiseerde slechts in een beperkte periode (maart 2014 en april 2017) heeft plaatsgevonden waarbij er tussentijds geen problemen waren. Wat dit betreft meent verzoeker dat het van belang is naar de geschiedenis te kijken van de Venezolaanse politiek. Uit het rapport van OSAR "Venezuela : situation des opposants politiques" van oktober 2018, blijkt (p.3) dat de repressie van de oppositie volgend op de manifestaties van 2017 op veel grotere schaal werd doorgevoerd en de meest ernstige was in de geschiedenis van Venezuela:

"Selon Freedom House, les conditions démocratiques se sont fortement dégradées ces dernières années au Venezuela, avec notamment une concentration du pouvoir par l'exécutif et une répression plus violente de l'opposition. Suite à une bonne performance de l'opposition aux élections législatives de 2015, les pouvoirs législatifs ont été réduits par un appareil judiciaire politisé et, en 2017, le parlement a été remplacé par une assemblée nationale constituante qui sert essentiellement les intérêts de l'exécutif. Les importantes manifestations qui ont eu lieu pendant l'année 2017 ont été le théâtre d'affrontements violents qui, selon la Freedom House, ont blessé plus de 1 900 personnes et coûté la vie à 136 personnes entre avril et septembre, la plupart ayant été tuées par les forces de sécurité et des groupes affiliés au gouvernement («colectivos ») (Freedom House, février 2018). Selon Amnesty International (AI), pendant 2017, les forces de l'ordre ont continué à utiliser une force excessive et injustifiée pour réprimer ces manifestations (AI, 1 février 2018) Selon le Haut-commissariat aux droits de l'homme (HCDH), cette force excessive est une continuation de l'utilisation de celle utilisée dans les opérations de sécurité depuis 2012 (HCDH, juin 2018). Selon Human Rights Watch (HRW), la vague de répression et d'intimidation qui a suivi les manifestations de 2017 n'est pas la première sous le Président Maduro, mais c'est la plus large et la plus sévère dans l'histoire récente du Venezuela (HRW, 29 novembre 2017)."

Het feit dat verzoeker dus pas in 2017 concreet bedreigd werd omwille van zijn activisme is dan ook niet abnormaal. Dit was de directe aanleiding van zijn vertrek. De gebeurtenissen van 2014 tonen aan dat het activisme van verzoeker diep geworteld is en niet van vandaag op morgen dateert. Gelet op het feit dat de repressie van politieke opposanten in Venezuela streng is toegenomen, wil de vaststelling dat verzoeker na de protesten van 2014 geen problemen heeft gekend niet zeggen dat dit vandaag de dag niet het geval zou zijn.

Wat het feit betreft dat verzoeker reisde met zijn eigen paspoort, merkt hij op dat hij voortdurend reisde als atleet en dus nog in het bezit was van een geldig paspoort (afgeleverd op 10 décembre 2013, geldig tot 9 december 2018) en geen nieuw paspoort moest aanvragen (destijds was een paspoort nog 5 jaar geldig, tegenwoordig maar twee jaar). Ook zijn echtgenote beschikte reeds over een paspoort. Als Venezolaan is hij bovendien niet onderhevig aan de visumplicht voor Europa, zodat hij louter met zijn paspoort het land kon verlaten. De moeilijkheid ligt in het bekomen van een paspoort. Hij verliet bovendien het land voordat de verstrengde grenscontroles werden ingevoerd.

Betreffende het feit dat zijn vrouw werkzaam was als leerkracht en het feit dat dit niet zou stroken met hun profiel als opposant wenst verzoeker te duiden dat zij verklaarde werkzaam te zijn voor de autonome universiteit UCLA, een universiteit die juist geaffilieerd is met de oppositie en omwille daarvan zelfs tijdelijk gesloten werd door de overheid. Verzoeker verklaarde tijdens zijn interview: "De universiteit was gesloten, al voor twee maanden. Het was een manier van de overheid om er voor te zorgen dat de studenten niet zonden samenkomen. Veel universiteiten werden gesloten. De protesten waren niet alleen in Barsiquimeto maar in het hele land. " (p. 22 gehoorverslag)

2.3. Verduidelijking betreffende de vervolgingsfeiten

Het CGVS baseert zich voornamelijk op het feit dat zijn verklaringen betreffende de vervolgingsfeiten te vaag zouden zijn, hetgeen de geloofwaardigheid zou aantasten, en op het feit dat hij zich zou vergist hebben over het aantal dreigtelefoontjes.

Verzoeker betwist dat hij maar over één telefoongesprek zou gesproken hebben tijdens zijn eerste interview in september 2018. Hij gaf aan tijdens zijn gehoor op de DVZ dat hij het slachtoffer was van bedreigingen in het meervoud. Tijdens zijn verhoor in september 2018 verklaarde hij (p. 15) wel degelijk dat ze "begonnen te bellen, zeiden dat ze hem gezien hadden met zijn vrouw en dochter etc. " en stelde ook tijdens zijn interview in oktober 2018 dat er twee telefonische bedreigingen zijn geweest. Er werd

aangegeven tijdens het tweede interview van oktober 2018 dat er problemen waren met de tolk, die naar het Engels vertaalde en bepaalde uitdrukkingen uit Venezuela niet begreep en zijn eigen interpretatie gaf aan de verklaringen.
(...)

Er werd dan ook geen enkele tegenstrijdigheid gevonden in de verklaringen van verzoeker. Het CGVS stelt verder dat het feit dat de companen van verzoeker geen problemen zouden ondervonden hebben, zijn vrees verder ondergraaft.

Het CGVS betwist niet dat de vriend van verzoeker, [A. "T." C.], gedood werd tijdens een betoging. Er wordt echter gesteld dat "het lijkt er dan ook naar dat hij beschouwd kan worden als één van de slachtoffers die vallen tijdens dergelijke betogingen. Hoe betreurenswaardig dit ook is, dit toont niet aan dat hij het slachtoffer was van een persoonlijke aanval door de autoriteiten omwille van zijn activisme."

De krantenartikels bevestigen dat Tony gedood werd door een kogel van het regime tijdens een betoging. Dit lijkt het CGVS niet te betwisten, maar ze betwisten dat er specifiek op [T.] zou gericht geweest zijn. Hierbij lijkt het CGVS te stellen dat het "normaal" is dat er dodelijke slachtoffers vallen bij het uitoefenen van een basisrecht, zijnde de vrijheid van meningsuiting en de vrijheid van vergadering en vereniging !

Verzoeker voegt verder aan huidig verzoekschrift stukken toe die aantonen dat zijn vriend [X.A.] in april 2017 openlijk in de politiek is gestapt en dit heeft aangekondigd op zijn Twitter-account. (stuk 7) Verzoeker voegt tevens een foto waarop hij te zien is samen met [X.A.] bij de voorbereiding van protesten.

Zijn vriend [E.D.] was inmiddels genoodzaakt het land te verlaten en bevindt zich op dit moment met zijn gezin in Bogotá, Colombia. (stuk 8)

2.4. Het activisme van verzoeker en zijn vrouw in België

Verzoeker en zijn vrouw hebben hun activisme in België verdergezet via sociale media en organisatie van protest. Tijdens hun interview werd er op geen enkel moment vragen gesteld naar hun activiteiten sinds zij het land verlieten. De vragen gingen exclusief over hun activiteiten in Venezuela. In Venezuela waren zij, gelet op de restricties, niet actief op sociale media. Sinds zij gevestigd zijn in België delen zij actief oproepen op sociale media tegen de overheid.

Zij voegen de volgend stukken die hun activisme aantonen:

Printscreens van de Facebook-pagina van verzoeker en zijn vrouw waarbij zij zich openlijk verzetten tegen het beleid van de président ("Fuera Maduro", "ladrones", spreken over een dictatuur en Maduro oproepen zich terug te trekken "Madura renuncia" (stuk 3 en 4)

Foto's geplaatst op Facebook betreffende de aanwezigheid van verzoeker met zijn gezin op het door de oppositie georganiseerde niet-officiële referendum op 16 juli 2017 over het beleid van Maduro (stuk 5)

Whatsapp-gesprekken rond de organisatie van een protestactie op 23 januari 2019 op het Luxemburgplein, mee georganiseerd door verzoeker en zijn vrouw (stuk 6)

Verzoeker wijst op het rapport "Freedom on the net 2018-Venezuela" van Freedom House, gevoegd aan huidig beroep als stuk 9, waaruit blijkt dat er een nieuwe wet werd ingevoerd in november 2017 die gevangenisstraffen bepaalt tot twintig jaar bij het delen van anti-overheid boodschappen online. Daarbij creëerde de overheid een instituut "Stratégie Center for the Security and Protection of the Fatherland" dat de boodschappen van burgers op sociale media monitort. Verder wordt uiteengezet dat de overheid de laatste twee jaren de vrijheid van meningsuiting op internet sterk beperkt heeft en er arbitraire detenties plaatsvonden van personen die zich op sociale media uitspraken tegen de overheid.

Verzoeker en zijn vrouw hebben geen "Carnet de la Patria", een identiteitsdocument ingevoerd in februari 2017 door de overheid met als onderliggend doel het monitoren van de bevolking. Zonder deze kaart heeft men geen recht op voedselbedeling. Uit bovenvermeld rapport blijkt dat wanneer men deze kaart aanvraagt, hetgeen nodig is om van de voedselhulp te kunnen genieten, men permanent gemonitord wordt, zo dient een QR-code gescand te worden met de camera van de GSM, waarbij de GPS moet opstaan, zodat de overheid op ieder moment weet waar de persoon zich bevindt en bovendien toegang geeft tot de data op de telefoon. Omwille van deze reden hebben verzoeker en zijn vrouw steeds geweigerd een zulke kaart aan te vragen. Zij worden zo echter uitgesloten van toegang tot voedselhulp en benzine en kunnen hun democratisch stemrecht niet uitoefenen.

Uit de COI-Focus d.d. 20 april 2018, gevoegd door de tegenpartij aan het dossier, blijkt (p. 23) dat:

"Toute voix dissonante par rapport au discours officiel fait en général l'objet de discrimination. Par exemple, des dizaines de factionnaires suspectés de ne pas avoir soutenu le président Maduro ont perdu leur emploi. Des infirmières et des médecins qui se sont exprimés de manière critique sur la crise humanitaire ont été menacés de licenciement. Les personnes ayant participé au referendum ont subi le même sort. Des personnes sont ainsi exclues de la distribution d'aliments et de médicaments aux prix subsidiés par le gouvernement. "

Hieruit blijkt dat het louter deelnemen aan het referendum van 16 juli 2017 voldoende is om onderwerp uit te maken van vervolging.

Verzoeker meent dat hij en zijn vrouw, gelet op hun verleden, door hun activisme in België onderwerp zullen uitmaken van vervolging in Venezuela, element dat niet werd onderzocht door het CGVS.

De bestreden beslissing dient dan ook minstens geannuleerd te worden om een onderzoek te voeren naar de vrees voor vervolging bij terugkeer gelet op de politieke activiteiten in België van verzoeker en zijn vrouw.

2.5. Toekenning van een internationale bescherming.

2.5.1. Wat betreft de vluchtelingenstatus

(...)

Verzoeker meent dat hij reeds in het verleden in 2014 het onderwerp heeft uitgemaakt van vervolging, toen zijn wagen tijdens een betoging in brand werd gestoken terwijl hij erin zat.

Deze vervolging uit het verleden is een duidelijke aanwijzing dat er ook een risico op vervolging bestaat in de toekomst.

In 2017 maakte hij verder het onderwerp uit van bedreigingen omwille van zijn deelname en organisatie van protesten. Tijdens de uitoefening van zijn basisrecht van vrije meningsuiting werd hij bovendien blootgesteld aan excessief geweld van de autoriteiten.

Hij vreest ook vervolging omwille van zijn politiek activisme in België. Tenslotte beroept hij zich op het feit dat hij geen toegang zal kunnen krijgen tot diensten en goederen van de overheid, aangezien hij enkel een Carnet de la Patria kan aanvragen indien hij zijn steun betuigt aan de regerende politieke partij.

Verzoeker meent dat deze samenstel van maatregelen voldoende ernstig zijn om iemand soortgelijk wijze te treffen als omschreven in artikel 48/3, §2, lid 1, a) van de wet van 15.12.1980 en behaalt het de niveau van hardheid vereist om als vervolging te worden beschouwd."

Verzoekers voegen volgende stukken toe ter staving van hun beroepen:

"9) Facebook-posts van Mijnheer [E.P.]

10) Facebook-post van Mevrouw [A.H.]

11) Foto's geplaatst op Facebook betreffende de aanwezigheid van verzoeker met zijn gezin op het door de oppositie georganiseerde niet-officiële referendum op 16 juli 2017 over het beleid van Maduro

12) Whatsapp-gesprekken rond de organisatie van een protestactie op 23 januari 2019 op het Luxemburgplein, mee georganiseerd door verzoeker en zijn vrouw

13) Bewijs dat de vriend van verzoeker, [X.A.], in de politiek is gestapt als studentenvertegenwoordiger + een foto van verzoeker en [X.A.] tijdens een voorbereiding van de protestaties

14) Bewijs dat zijn vriend [E.D.] het land heeft verlaten en zich in Colombia bevindt 15) Freedom House, "Freedom on the Net 2018 - Venezuela, 1 november 2018;"

3.1.2. Nota met opmerkingen

Op 5 februari 2019 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/72, §1 van de Vreemdelingenwet nota's met opmerkingen neer, waarbij zij repliceert op de argumentatie van verzoekers en het stuk COI Focus "Venezuela. Le retour des ressortissants vénézuéliens" van 10 januari 2019 voegt.

3.1.3. Aanvullende nota's

3.1.3.1. Verweerder maakt op 10 maart 2020 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aanvullende nota's over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Venezuela wordt gemaakt. Hij verwijst hierbij naar:

1) COI Focus "Venezuela: terugkeer van Venezolanen met politieke activiteiten in België" van 8 november 2019;

2) COI Focus "Venezuela : situation socio-économique";

3) Venezuela. Situational update and 2019 outlook;

4) Venezuela blackout. With the electricity out, I can't get my chemo;

5) Venezuelans scramble for food and water as oil exports hit by blackout;

6) 10 things you need to know about Venezuela's human rights crisis;

7) AI -Venezuela 2017-2018;

8) The Darkest Hours. Power Outages Raise the Temperature in Venezuela;

9) Venezuela. All you need to know about the crisis in nine charts;

- 10) *Venezuela's elite restaurants thrive as food shortages worsen*;
- 11) *The Maduro diet: food v. freedom in Venezuela*;
- 12) *Venezuelans turn to food production amid crisis*;
- 13) *Getting food to your fridge is a full-time job in Venezuela*;
- 14) IACHR, *Situation of Human Rights in Venezuela: Democratic Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela - Country Report* van december 2017;
- 15) OHCHR, *Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight* van juni 2018;
- 16) COI Focus "*Venezuela: Situation Sécuritaire*" van 4 april 2019;
- 17) COI Focus "*Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*" van 1 juli 2019;
- 18) OHCHR, "*Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela*" van juli 2019.

3.1.3.2. Verzoekers leggen ter terechtzitting van 17 maart 2020 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over met volgende nieuwe stukken:

- "1. Bewijzen van hun actieve politieke activiteiten in België sinds het indienen van het verzoekschrift;
 - a. Deelname manifestatie tegen Maduro voor het Europees Parlement op 30 januari 2019. georganiseerd door de organisatie VENEUropa, naar aanleiding van de komst van Francisco SUCRE, oppositielid van de Bolivar-partij, die zetelt in de Commissie Buitenlandse Zaken, foto's met Francisco SUCRE
 - b. Deelname manifestatie tegen voedseltekorten en weigering binnenlaten van humanitaire hulp, georganiseerd door Voluntarios por Venezuela op 23 februari 2019;
 - c. Ontmoeting met Roberto Patino op 15 maart 2019;
 - d. Ontmoeting met hun organisatie "Desde Belgica por Venezuela" met de Ambassadeur, Mary Ponte, op 1 mei 2019
 - e. Oprichting organisatie "Desde Belgica por Venezuela", waar verzoekers oprichtende leden van zijn, die een expositie hebben georganiseerd rond de Venezolaanse diaspora, in verschillende Belgische steden (Leuven. Luik, Brussel) in augustus 2019. met foto-poster van verzoekster;
 - f. Deelname aanmoedigingen met hun organisatie "Desde Belgica por Venezuela" op 22 januari 2020 n.a.v. komst President Guaido naar België
2. Vaststelling door de universiteit betreffende de feiten d.d. 11 maart 2014 en betrokkenheid verzoekers met beëdigde vertaling;
3. Communiqué van de universiteit rond de feiten d.d. 11 maart 2014 met beëdigde vertaling;
4. Klacht neergelegd voor inbrandsteking van de wagen d.d. 12 maart 2014 met beëdigde vertaling;"

3.1.3.3. De verwerende partij maakt op 9 november 2020 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Venezuela wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar:

- OHCHR "*Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight*" van juni 2018;
- COI Focus "*Venezuela: Situation Sécuritaire*" van 4 april 2019;
- COI Focus "*Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*" van 1 juli 2019;
- OHCHR "*Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela*" van juli 2019;
- Algemeen Ambtsbericht "*Venezuela 2020*" van juni 2020;
- COI Focus "*Venezuela: situatieschets*" van 15 mei 2020;
- EASO "*Venezuela Country Focus*" van augustus 2020.

4. Het beroep tegen de derde bestreden beslissing

4.1. Het verzoekschrift

Derde verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 1 A (2) van de Vluchtelingenconventie van 1951 ondertekend te Genève, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Derde verzoekster maakt ook gewag van een beoordelingsfout.

Wat betreft de weigering van de vluchtelingenstatus zet derde verzoekster uiteen als volgt:

"2. Kritiek van de redenen van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming.

2.1. De niet betwiste elementen

Het CGVS kon geen enkele tegenstrijdigheid of ongeloofwaardigheid opwerpen in het dossier van verzoekster.

Het is niet betwist dat haar kinderen politiek actief waren en zichzelf ook politieke activiteiten, ondernam. Haar dochter werd erkend als vluchteling in België omwille van haar politieke activiteiten.

Het is ook niet betwist dat zij deelnam aan manifestaties als lid van de gepensioneerdenvbond en in haar wijk.

Het CGVS betwist deze elementen niet maar meent dat zij niet aantoont vervolgd te worden als moeder van haar vervolgte dochter, en meent dat zij bovendien geen centrale rol speelde en onvoldoende aantoont dat de autoriteiten op de hoogte waren van haar activisme.

2.2. Wat betreft de houding van verzoekster

Het CGVS verwijt verzoekster ten onrechte dat zij 6 maanden zou gewacht hebben om haar aanvraag internationale bescherming aan te vragen, hetgeen een indicatie zou zijn dat zij geen gegronde vrees voor vervolging zou hebben.

Dit is foutief en verzoekster begrijpt niet waar verweerder dit haalt.

Zowel de bijlage 26 als het neergelegde paspoort van verzoekster bewijzen dat zij toegekomen is in België op 19 september 2018, en niet op 19 juni 2018 zoals verkeerdelijk gesteld door de tegenpartij.

Voor de volledigheid voegt verzoekster haar vliegtickets die dit bijkomend aantonen.

Zij verklaarde dit ook tijdens haar gehoor: (p. 5)

(...)

Daar bij komt nog eens bij dat zij zich al aandiende op de DVZ op 27 november 2018 (zie screeningsfiche instroom), maar haar bijlage 26 pas afgeleverd werd op 17 december 2018. Het is bekend dat in die periode ex-staatssecretaris Theo FRANCKEN een quotum had ingevoerd op 22 november 2018 van 50 aanvragen per dag. hetgeen nadien door de Raad van State in haar arrest n° 243.306 van 20 december 2018 vernietigd werd.

Verzoekster kwam toe op 19 september 2018 en probeerde sinds 27 november 2018 een aanvraag internationale bescherming in te dienen, zijnde een periode van 2 maanden, en geen 6 maanden zoals verweerder beweert.

Zij toonde aan met medische attesten dat zij zeer verzwakt was toen zij toekwam en moest aansterken. Verzoekster lijdt aan een samenstel van medische problemen: rugproblemen, trombose, een te hoge bloeddruk, problemen met haar hartklep en een letsel aan haar meniscus. Zij diende haar aanvraag internationale bescherming samen in met haar dochter [M.J.E.P.], die even later toekwam in België op 6 november 2018. Zij legde wat dit betreft ook verschillende medische attesten neer uit België die haar medische problemen aantonen, zodat een termijn van 2 maanden, gelet op de medische historiek en gelet op het feit dat zij aan het wachten was op haar dochter, absoluut geen indicatie kan vormen van een nalatige houding in hoofde van verzoekster.

2.3. Wat betreft de situatie van de kinderen van verzoekster en de vervolging die hieruit voortvloeit

Het CGVS stelt in de bestreden beslissing dat elk dossier op zijn eigen merites beoordeeld dient te worden, waarmee rekening wordt gehouden met de specifieke situatie van de verzoeker. In het dossier van de dochter van verzoekster werd tot een erkenning van de vluchtelingenstatus beslist, verzoekster zou echter niet aannemelijk maken dat zij, omwille van haar dochters activiteiten en problemen, nood heeft aan internationale bescherming aangezien zij "geen gewag maakt van persoonlijke problemen die voortvloeide uit de problemen van haar dochter. Het ervaren van stress zou niet volstaan." Wat betreft de problemen van haar zoon, werd zijn verzoek afgewezen en zou zij enkel een eenmalig incident kunnen aanhalen hetgeen onvoldoende zwaarwichtig is.

a) De vervolgingsfeiten aangehaald door de dochter van verzoekster

De dochter van verzoekster, [M.J.E.P.] [...] werd bij beslissing erkend als vluchteling in België.

Verzoekster stelt, tot haar verbazing, vast dat het dossier van haar dochter niet gevoegd werd aan haar dossier, dit terwijl haar dochter de vervolging van haar moeder meermaals bevestigde tijdens haar gehoor en verzoekster als vervolgingsfeit inroept dat zij vervolgd werd omwille van het feit dat zij de moeder is van [M.J.E.P.].

Het dossier van de dochter werd opgevraagd per mail van 2 juli 2020 maar werd nog steeds niet ontvangen op het moment van de redactie van huidig schrijven, zodat verzoekster zich het recht voorbehoudt elementen voortvloeiende uit dit dossier later te voegen.

De dochter van verzoekster was, tijdens de gouverneursverkiezingen van 15 oktober 2017, lid van het campagne team van Henri Falcon.

Henri Falcon was tussen 2000 en 2008 burgemeester van Barquisimeto, en werd in 2008 verkozen tot gouverneur van de provincie Lara. Hij creëerde zijn eigen politieke partij (Avanzada Progresista) in 2012

en ondersteunde de oppositiekandidaat Henrique Capriles, die opkwam als presidentskandidaat tegen President Hugo Chavez. Hij verloor de gouverneursverkiezingen in 2017 tegen Carmen Melende van de PSUV (partij van Maduro), dit algemeen geloofd na fraude.

In mei 2018 kwam hij op als presidentskandidaat van de oppositie tegen President Maduro. Hij verloor deze verkiezingen na wat, opnieuw, internationaal beschouwd wordt als vervalste verkiezingen. De dochter van verzoekster werd verplicht, na de verkiezing van Carmen Melende, bedreigd en verplicht te blijven werken voor de overheidsinstelling waar zij werkzaam was. Zij werd gedegradeerd op haar werk omwille van het feit dat zij weigerde deel te nemen aan Chavistische activiteiten en gezien haar verleden als aanhangster van Falcon.

Zij woonde in bij verzoekster, samen met haar minderjarige dochter, gedurende de vervolgingsfeiten.

b) De persoonlijke problemen van verzoekster die voortvloeien uit de problemen van haar dochter

Verzoekster verklaarde als volgt tijdens haar eerste gehoor bij de DVZ:

(...)

Op het CGVS verklaarde ze hierover:

(...)

Concreet verklaarde ze dan ook betreffende de vervolgingsfeiten dat zij:

- Allemaal in hetzelfde huis woonden en geobserveerd werden door witte camionetten

- Zij geen voordelen van de regering kregen aangezien zij tot de oppositie behoorden

De dochter van verzoekster, verklaarde als volgt tijdens haar gehoor (cfr notities van de advocaat, gelet op het feit dat het dossier niet gevoegd werd):

Zij bevestigt verschillende malen de verbanden tussen haar vrees voor vervolging en de concrete bedreiging van haar familieleden:

(...)

Tijdens haar verhoor verklaarde de dochter van verzoekster dat zij:

- Daags na de verkiezingen in 2017 aan haar huis (cfr het huis van verzoekster) werd opgehaald en verplicht werd te gaan werken;

- Dat zij bedreigd werd, dat de haar familie iets zouden aandoen en geobserveerd werd door witte camionettes van de colectivos;

- Dat verzoekster uit de gasrij werd gehaald en geslagen werd omwille van het feit dat zij beschuldigd werd de moeder te zijn van verraders

Het is dan ook volledig onterecht dat de tegenpartij stelt dat verzoekster enkel "stress" zou ervaren door de problemen van haar kinderen, hetgeen onvoldoende zwaarwichtig zou zijn, terwijl zij anderzijds de dochter van verzoekster erkend hebben, terwijl zij deze vervolgingsfeiten bevestigde in haar verklaringen.

c) De vervolgingsfeiten aan gehaald door de zoon van verzoekster

De zoon van verzoekster, [E.P.J.P.], was lid van het Nationale schermteam van Venezuela. Hij is altijd politiek actief geweest, doch niet openlijk aangezien dit hem zijn plaats in het nationale team zou kosten. Hij werd voor het eerst slachtoffer van vervolgingsfeiten in 2014 (auto in brand gestoken) en moest vluchten naar Valencia. Na zijn terugkomst naar Berquisimeto hield hij opnieuw politieke bijeenkomsten met een groepje van de universiteit, die affiniteiten heeft met de politieke partij Avanzada Progresista. In maart en april 2017 organiseerde hij opnieuw mee verschillende protestacties (mobilisatie van deelnemers, organisatie van de betoging, opzetten van blokkades, logistieke steun). Tijdens een protestactie in de residentiële zone Obelisco werd hij beschoten door het regime (p. 8 gehoorverslag 10 oktober 2018). Zijn vriend Tony, die een actie organiseerde in de buurt Kabodare, werd gedood tijdens deze protestactie.

Het CGVS trok dit niet in twijfel doch meende dat zijn rol onvoldoende centraal was.

Daarbij werd er geen rekening gehouden met het feit dat zijn zus intussen deel uitmaakte van het hervervolgingscampagneteam van Henri Falcon. Het beroep bij Uw Raad is nog steeds hangende.

d) De persoonlijke problemen van verzoekster die voortvloeien uit de problemen van haar zoon

Verzoekster toonde dan ook aan concreet bedreigd geweest te zijn met de dood door een persoon die haar zoon belde en haar kledij beschreef.

Bovendien haalde zij het incident aan waarbij zij geduwd werd en uit de rij werd gehaald bij de gas aangezien zij de moeder van een verrader zou zijn:

(...)

Verzoekster heeft dan ook wel degelijk aangetoond concreet vervolgd geweest te zijn omwille van de activiteiten van haar kinderen. Hier is het nogmaals belangrijk te benadrukken dat het hele gezin in hetzelfde huis woonde.

e) De vervolging van familieleden in Venezuela

Het wordt bevestigd door het rapport van Human Rights Watch, "Venezuela events of 2019" dat voedselbedeling effectief gebruikt wordt bij de bestraffing van mensen die de oppositie steunen:

"People who supported referenda on Chavez's and Maduro's presidencies have been fired from government jobs. A government program that distributes food and basic goods at government-capped prices has been credibly accused by Venezuelan citizens and nongovernmental groups of discriminating against government critics. "

In het rapport "Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight" van de Office of the United Nations High Commissioner for Human Rights, van juni 2018 wordt eveneens bevestigd dat familieleden van opposanten het voorwerp uitmaken van vervolging, puur en alleen omwille van hun familiebanden:

"Cruel, inhuman or degrading treatment of family members

*OHCHR documented a few cases of family members, in particular women, * who were subjected to cruel, inhuman or degrading treatment by security officers or prison guards.*

A number of women told OHCHR that each time they came to visit their relatives in jail, they had to completely undress and squat ; female guards also opened their vaginas with their fingers to ensure they were not hiding anything. "If you have your period, they do not let you in, " said one of them.

Another woman explained that CICPC officers came to her house to arrest her 17 year old son. As he was absent, they brought her back to their offices for interrogation. While they interrogated her about her son 's whereabouts, one officer spat on her face several times and called her a bitch (cabrona). Another officer put a gun to her head and said: "what do you prefer, your life or that of your son? " They let her go but came back a few days later to search her house. Her son, a student who used to participate in political protests, had to leave the country. The security forces continued monitoring her house for a few months after the incident. "

"OHCHR also observed that persecution had extended to the families of opposition members, social activists or human rights defenders. Family members have been subjected to surveillance, threats, intimidation, and reprisals, solely on the basis of their family ties. OHCHR documented the particularly extreme case of Juan Pedro Lares, son of Omar Lares, former mayor of Campo Elías in the state of Mérida, who was arbitrarily arrested on 30 July 2017 when the SEBIN came to his house seeking to detain his father (see also chapter D above). Juan Pedro was detained incommunicado at the SEBIN Helicóide until his release on 1 June 2018. He was never brought before a judge. " (p. 35)

Op 1 februari 2019 klaagde interim-president Juan Guaido nog aan dat zijn vrouw en kindje van 20 maanden lastig gevallen werden door colectivo's die zijn huis observeerden en zijn vrouw en kind intimideerden.

2.3. Wat betreft de persoonlijke activiteiten van verzoekster

Het CG VS meent dat uit de verklaringen van verzoekster niet zou blijken dat zij over specifiek profiel beschikt of een centrale rol zou gespeeld hebben. Zij zou een beperkt politiek profiel hebben, dixit het CGVS.

Zij betwisten in se niet dat zij samen met haar kinderen deelnam aan betogingen en herverviezings-rally's van Henri Falcon, noch dat zij actief was binnen de gepensioneerdenvbond, die protesteerde tegen Maduro en bij de protesten in haar wijk.

Deze persoonlijke activiteiten van verzoekster tonen haar activistische inslag aan. die zij ook meegaf aan haar kinderen en die haar nog steeds motiveren in België, ondanks haar leeftijd (61). om actief te protesteren. Het samenstel van haar persoonlijk activisme, met de vervolging die voortvloeide uit de activiteiten van haar kinderen, maken samen verschillende maatregelen uit, waaronder mensenrechten-schendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen.

2.4 Wat betreft het paspoort van verzoekster en haar reizen

Alle reizen van verzoekster dateren van voor 2016 (zie p. 4 gehoorverslag en origineel paspoort). Zij gaf zelf aan dat de problemen pas begonnen in 2016. Het feit dat verzoekster dus ervoor kon reizen (het C.G.V.S. geeft gemakshalve de data niet weer in de bestreden beslissing) en in die landen geen bescherming zocht is dan ook niet van belang en heeft geen invloed op haar vrees voor vervolging.

Het CGVS meent dat het zagezegd beperkt activisme van verzoekster ondersteund wordt door het feit dat zij geen problemen kende bij vertrek uit Venezuela met haar eigen paspoort en veel kon reizen.

Verzoekster merkt op dat haar paspoort dateerde van januari 2013 en verlengd werd in april 2018, zodat zij er geen nieuw moest aanvragen. De moeilijkheden liggen in het bekomen van een paspoort, en dan voornamelijk financieel.

Verzoekster voegt info aan huidig verzoekschrift waaruit blijkt dat sinds midden 2016 (dus na het afleveren van haar paspoort), het SAIME-platform, verantwoordelijk voor het afleveren van paspoorten, verschillende beperkingen heeft opgelegd, zoals enkel op afspraak een paspoort te kunnen aanvragen, de verhoging van de kostprijs, de verplichting te betalen met een bankkaart terwijl veel mensen er geen hebben, de erkenning van vingerafdrukken. Op dit moment is de prijs voor een paspoort zo hoog (tussen 80 en 100 dollar terwijl een gemiddeld maandloon 5 dollar is) zodat het de facto onmogelijk is geworden voor sommige mensen om een paspoort te bekomen. Verzoekster moest er zelf ook veel voor overhebben, zij betaalde 5 keer het minimumloon.

Het is bovendien eigenaardig dat de dochter van verzoekster, die wèl erkend werd als vluchteling, ook met haar eigen paspoort reisde en bovendien nog een vernieuwing heeft moeten aanvragen in 2018 (reden waarom zij afzonderlijk reisde van haar moeder). In haar geval wordt dan ook impliciet erkend door het C.G.V.S. dat het probleem niet ligt bij het uitreizen uit Venezuela.

2.5. Het activisme van verzoekster en haar familie in België

Er wordt bijna niet ingegaan in de bestreden beslissing op het activisme in België van de hele familie in België, terwijl Verzoekster deze activiteiten toelichtte tijdens haar verhoor. Zij voegt de volgende nieuwe stukken die haar verder activisme in België aantoont:

(...)

Verzoeker wijst op het rapport "Freedom on the net 2018-Venezuela" van Freedom House, waaruit blijkt dat er een nieuwe wet werd ingevoerd in november 2017 die gevangenisstraffen bepaalt tot twintig jaar bij het delen van anti-overheid boodschappen online. Daarbij creëerde de overheid een instituut "Strategie Center for the Security and Protection of the Fatherland" dat de boodschappen van burgers op sociale media monitort. Verder wordt uiteengezet dat de overheid de laatste twee jaren de vrijheid van meningsuiting op internet sterk beperkt heeft en er arbitraire detenties plaatsvonden van personen die zich op sociale media uitspraken tegen de overheid.

De tegenpartij beperkt zich tot het stellen in de bestreden beslissing dat zij op Facebook enkel artikelen zou delen.

Verzoekster is herkenbaar op de foto's gepost op de Instagram-account van hun organisatie Desde Belgica por Venezuela en op die van VenEuropa.

Verzoeker meent dat zij, gelet op het feit dat zij de moeder is van bekende activisten, zij bijkomend door haar activisme in België onderwerp zal uitmaken van vervolging in Venezuela element dat onvoldoende werd onderzocht door het CGVS.

2.6. Toekenning van een internationale bescherming.

2.8.1. Wat betreft de vluchtelingenstatus

Het is in het licht van de algemene situatie, zowel op niveau van veiligheid als op socio-economisch niveau dat er moet worden nagegaan of verzoekster al dan niet een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op ernstige schade.

(...)

Artikel 48/7 Vreemdelingenwet stelt:

(....)

Verzoekster meent dat zij reeds in het verleden het onderwerp heeft uitgemaakt van vervolging, door de bedreigingen die het hele gezin treffen door de colectivo's.

Zij vreest verder vervolging omwille van de activiteiten van haar kinderen, haar eigen activisme en haar voortgezet politiek activisme in België.

Verzoekster meent dat deze samenstel van maatregelen voldoende ernstig zijn om iemand soortgelijk wijze te treffen als omschreven in artikel 48/3, §2, lid 1, a) van de wet van 15.12.1980 en behaalt het de niveau van hardheid vereist om als vervolging te worden beschouwd, rekening houdende met de artikels van gezaghebbende bronnen die bevestigen dat het een courante praktijk is familieleden te intimideren en bedreigen."

Derde verzoekster voegt volgende stukken toe ter staving van haar verzoekschrift:

"2. kopij vliegtuigtickets

3. Medische attesten die kvvestbaarheid van verzoekster ondersteunen

4. Info betreffende het vernieuwen en reizen met een Venezolaans paspoort

5. Bewijzen van de recente activistische deelnames in België van heel het gezin

- a. Deelname manifestatie tegen Maduro voor het Europees Parlement op 30 januari 2019, georganiseerd door de organisatie VENEUROPA. naar aanleiding van de komst van Francisco SUCRE, oppositielid van de Bolivar-partij, die zetelt in de Commissie Buitenlandse Zaken, foto's met Francisco SUCRE
- b. Deelname manifestatie tegen voedseltekorten en weigering binnenlaten van humanitaire hulp. georganiseerd door Voluntarios por Venezuela op 23 februari 2019;
- c. Ontmoeting met Roberto Patino op 15 maart 2019;
- d. Ontmoeting met hun organisatie "Desde Belgica por Venezuela" met de Ambassadrice, Mary Ponte, op 1 mei 2019
- e. Oprichting organisatie "Desde Belgica por Venezuela", waar verzoekster oprichtend lid van is. die een expositie hebben georganiseerd rond de Venezolaanse diaspora, in verschillende Belgische steden (Leuven. Luik. Brussel) in augustus 2019, met foto-poster van verzoekster's zus Indhira:
- f. Deelname aanmoedigingen met hun organisatie "Desde Belgica por Venezuela" op 22 januari 2020 n.a.v. komst President Guaido naar België
6. Human Rights Watch. Venezuela: Urgent Aid Needed to Combat Covid-19, 26 mei 2020;
7. Bewijs opvragen dossier dochter".

4.2. Nota met opmerkingen

Op 1 september 2020 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/72, § 1 van de Vreemdelingenwet een nota met opmerkingen neer, waarbij zij repliceert op de argumentatie van derde verzoekster en de notities van haar persoonlijk onderhoud met M.J.E.P., de dochter van derde verzoekster en tevens zus van eerste verzoeker, voegt.

4.3. Aanvullende nota

De verwerende partij maakt op 9 november 2020 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Venezuela wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar:

- OCHCR "*Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight*" van juni 2018;
- COI Focus "*Venezuela: Situation Sécuritaire*" van 4 april 2019;
- COI Focus "*Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*" van 1 juli 2019;
- OHCHR "*Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela*" van juli 2019;
- Algemeen Ambtsbericht "*Venezuela 2020*" van juni 2020;
- COI Focus "*Venezuela: situatieschets*" van 15 mei 2020;
- EASO "*Venezuela Country Focus*" van augustus 2020.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU

5.2. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.3. Verzoekers vrezen bij terugkeer naar Venezuela te worden vervolgd omwille van hun politieke activiteiten.

5.4. Op basis van alle objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking van de Raad werd gesteld, blijkt dat de zittende Venezolaanse regering en de oppositie zijn verwickeld in een heftig gevecht om de macht en dat er sprake is van een institutionele dualiteit, waarbij Venezuela twee presidenten (Maduro en Guaidó) en twee parlementen heeft (EASO *“Venezuela Country Focus”*, augustus 2020, p. 21 e.v.; COI Focus *“Venezuela. Situatieschets”*, 15 mei 2020, p. 6-11).

Daarnaast heeft de regering van president Maduro sinds 2014 tevens te maken met grootschalige protesten als gevolg van de economische, politieke, sociale en veiligheidssituatie in het hele land.

In 2014 werden deze massademonstraties tegen het regime voornamelijk gehouden door jongeren uit de midden- en rijkere klasse, aangemoedigd door Voluntad Popular, gesteund door de oppositie, verenigd in de coalitie van Democratische Eenheid (Mesa de Unidad Democrática, MUD).

In 2017 waren het voornamelijk bewoners uit de arme wijken die gelet op de economische crisis een betere levensstandaard vroegen waarbij betogingen en rally's voornamelijk 's avonds werd gehouden om repressie te vermijden terwijl gelijktijdig daarmee ook politieke demonstraties plaatsvonden.

Begin 2019 vond een nieuwe golf van protestbewegingen plaats waarbij het politieke en ideologische karakter steeds meer plaats ruimde voor aanklachten tegen de achteruitgang van de levensstandaard en de humanitaire situatie.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat regelgeving uit 2014 wordt gebruikt om demonstranten en protesten te criminaliseren. Tevens geven bronnen aan dat de Wet tegen Haat en Intolerantie van eind 2017 wordt gebruikt om onder meer gebruikers van sociale media die kritisch zijn voor de overheid aan te klagen en te veroordelen.

De verwerende partij bevestigt in de aanvullende nota dat na de mislukte staatsgreep van 30 april 2019 de repressie tegen opposanten van het Venezolaanse regime weer toenam. Uit het EASO-rapport blijkt dat er heden in Venezuela sprake is van wijdverspreide intimidatie en repressie van mensen die kritisch zijn over de Venezolaanse regering, waarbij tevens geweld wordt gebruikt door de Venezolaanse veiligheids- en ordediensten, het leger alsook de colectivos (EASO, p. 50 e.v.).

Dit zogenaamde politieel geweld viseert veelal burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder zij die kritisch zijn tegen de overheid (zie EASO, p. 50 e.v. 'targeted profiles' en p. 95-106 'colectivos'; COI Focus, p. 12-14). EASO identificeert hierbij een aantal profielen die in het kader van deze repressie worden gevisieerd: leden van de politieke oppositie, mensenrechtenverdedigers en sociale activisten, demonstranten, ambtenaren en vakbondslui die kritisch zijn tegen de regering, dissidente onderwijzers en opvoeders, militaire dissidenten, kritische journalisten en personen werkzaam voor de media, inheemse volkeren, personen die zich kritisch uitlaten op sociale media en gezondheidswerkers die zich kritisch uitlaten.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de Venezolaanse regering, al dan niet met hulp van de colectivos, de massademonstraties en betogingen die sinds 2014 plaatsvinden, hardhandig de kop tracht in te drukken, ook al verliepen deze over het algemeen vreedzaam. Daarbij wordt disproportioneel geweld door de Venezolaanse veiligheids- en ordediensten en gewapende pro-regeringsgroeperingen, zoals colectivos, tegen demonstranten en zelfs toevallige omstaanders gebruikt, waarbij doden en gewonden vallen. Ook tijdens en na betogingen en protesten wordt geweld gebruikt dat veeleer wordt veroorzaakt door een buitensporige reactie van de Venezolaanse veiligheids- en ordediensten en het leger, alsook de colectivos. Tevens vinden er willekeurige arrestaties plaats als signaal en afschrikking,

soms gepaard met ernstige mishandeling in de gevangenis, waarbij niet alleen zij die de leiding hebben genomen bij betogingen slachtoffer kunnen worden. Tevens worden armere wijken en/of jonge mannen wegens hun zichtbare deelname aan de betogingen en/of hun kritiek, gevisieerd (EASO, p. 32-33, 56-58; Ambtsbericht, p. 38-39 'risico voor low-level demonstranten en opposanten', p. 59-60).

De meest recente landeninformatie geeft aan dat zowel personen met een hoog of laag profiel omwille van hun kritiek of verzet slachtoffer kunnen worden van repressie (Ambtsbericht, p. 38-39 'risico voor low-level demonstranten en opposanten', p. 59-60; EASO, p. 52).

In de landeninformatie kan evenwel niet worden gelezen dat er sprake zou zijn van een systematische vervolging van personen, louter omwille van hun rol in de oppositie of omwille van hun deelname aan demonstraties of betogingen tegen het Venezolaanse regime. Veeleer blijkt dat het risico op vervolging naargelang het profiel en de individuele omstandigheden kan verschillen.

De Raad herinnert er dan ook aan dat het loutere gegeven dat verzoekers vallen onder een bepaald profiel niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat deze nood afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak. Verzoekers moeten op individuele en concrete wijze aannemelijk maken dat zij omwille van hun profiel en politieke overtuigingen dreigen te worden vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat zij worden blootgesteld aan vervolging bij terugkeer naar hun land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Venezuela.

5.5. Verzoekers verklaren afkomstig te zijn uit de stad Barquisimeto, hoofdstad van de deelstaat Lara. Eerste verzoeker was een professioneel atleet schermen en maakt deel uit van het nationale schermteam van 2014 tot begin 2017. Hij kreeg als atleet een maandelijkse toelage tot begin 2017 en was daarnaast ook freelance handelaar. Tweede verzoekster werkte als sportleerkracht aan de Universidad Centrooccidental Lisandro Alvarado (UCLA), een autonome universiteit.

Derde verzoekster, die moeder is van eerste verzoeker, is gepensioneerd sinds 2012.

Deze elementen, die worden gestaafd door verschillende documenten door verzoekers neergelegd, worden niet betwist (AD CGVS eerste verzoeker, stuk 17, map met documenten; AD CGVS derde verzoekster, stuk 7, map met documenten).

5.6. Eerste verzoeker verklaart dat hij samen met een groep van andere atleten en studenten, zoals X.A., S. en E., in januari 2014 bijeenkomsten organiseerde om de economische situatie, de inflatie, de criminaliteit alsook de slechte situatie aan de universiteit aan te klagen. Ze organiseerden protesten op 3, 5 en 7 maart 2014. Omdat er niet voldoende respons was van de overheid en de universiteit, organiseerden ze een vierde protest op 11 maart 2014, waar de straat werd afgesloten om de aandacht te trekken. Dit protest werd gewelddadig neergeslagen door militairen, agenten en colectivos. Eerste en tweede verzoeker trachtten te ontsnappen in hun auto. Een traangasgranaat viel echter op de motorkap en ze werden aangevallen terwijl zij in hun auto zaten. Verzoekers konden ternauwernood ontkomen, maar hun auto ontplofte en brandde uit.

De Raad acht eerste en tweede verzoekers' verklaringen over hun actieve betrokkenheid in deze protesten en het incident op 11 maart 2014 coherent, voldoende gedetailleerd, aannemelijk en doorleefd (AD CGVS eerste verzoeker, stuk 11, gehoorverslag I, p. 16-17; AD CGVS tweede verzoekster, stuk 11B, p. 9-10). Hun verklaringen vinden verder steun in verschillende stukken van de rechtsplegingsdossiers, zoals verschillende krantenartikelen over de gebeurtenissen van 11 maart 2014 waaruit de betrokkenheid van colectivos blijkt (AD CGVS eerste verzoeker, stuk 17, map met documenten) en andere landeninformatie (Ambtsbericht, p. 38-39). Verzoekers' verklaringen op dit punt worden dan ook geloofwaardig geacht. Dat uit de voorgelegde foto's van een uitgebrande auto niet kan blijken dat het werkelijk hun auto betreft, doet geen afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun verklaringen. Alles in acht genomen, stelt de Raad vast dat in casu aannemelijk wordt gemaakt dat eerste en tweede verzoeker tijdens de demonstraties in maart 2014 het slachtoffer werden van geweld omwille van hun deelname aan deze protesten en hun politieke overtuiging.

5.7. Eerste en tweede verzoeker verklaren vervolgens gedurende anderhalve maand naar Valencia te zijn getrokken om bij een vriend te logeren en tot rust te komen (AD CGVS eerste verzoeker, stuk 11, p. 17; stuk 6, gehoorverslag II, p. 5). De Raad kan aannemen dat deze gebeurtenissen een bijzonder zware impact hadden op verzoekers. Verzoeker geeft aan dat de *"overheid door hun bedreigingen de protesten [kon] kalmeren"* en dat de protestacties verminderden door veel druk te leggen op de oppositie. Deze verklaringen zijn aannemelijk, gelet op het gegeven dat in april 2014 het wettelijk

mogelijk werd gemaakt om betogingen en demonstraties te criminaliseren (EASO, p. 56). Tweede verzoekster verklaarde ook dat zij haar man had gevraagd om te kalmeren (gehoorverslag tweede verzoekster 10 oktober 2018, p. 9). Tevens kreeg eerste verzoeker een uitnodiging van het nationale schermteam om deel te nemen aan een competitie in het buitenland. Hoewel hij angst had om bij het verlaten van het land te worden tegengehouden, gebeurde er niets. Tweede verzoekster keerde terug naar Barquisimeto en ging terug aan het werk aan de universiteit. Eerste verzoeker reisde voor het nationale schermteam naar Argentinië, Polen, Frankrijk en Rusland. Ook deze verklaringen worden bevestigd door de stukken in het administratief dossier (AD CGVS eerste verzoeker, stuk 11, gehoorverslag I, p. 17, stuk 17, map met documenten).

Eerste verzoeker begon in 2015 aan de kwalificatie voor de Olympische Spelen maar raakte in oktober 2015 in Polen geblesseerd, moest twee maanden stoppen en keerde terug naar Venezuela om te herstellen. Verzoekers besloten een kind te krijgen.

Eerste verzoeker verklaart dat hij tijdens die periode opnieuw geregeld samen kwam met een groep van vrienden en mensen van de UCLA, zoals X., E., S., J., T. en M., maar dan voornamelijk om zaken met betrekking tot de universiteit en het universitaire leven te bespreken. Een aantal jongens met wie hij trainde en die studentenleiders waren geweest, trokken zich terug uit de sport om zich op de politiek te richten, waaronder X.A. die aan de slag ging bij de oppositiepartij Avanzada Progresista. De economische situatie in Venezuela verslechterde evenwel, waardoor de bijeenkomsten aan de UCLA vanaf mei 2016 ook meer politiek getint werden. Verzoeker verklaart tevens dat hoewel zaken zoals de economische maatregelen en de humanitaire situatie werden besproken, hij niet kon en mocht actief zijn in een politieke partij en zeker niet in één tegen de regering. Verzoeker was immers atleet van de Venezolaanse selectie en om dat verder te kunnen zetten mocht hij geen politieke banden hebben, anders zou aan zijn toelage worden geraakt. Hij was dan ook geen lid van een oppositiepartij (AD CGVS eerste verzoeker, stuk 11, gehoorverslag I, p. 17-18 en 22; stuk 6, gehoorverslag II, p. 5-6).

Door medische problemen en het gebrek aan medicijnen en goede ziekenhuizen in Venezuela, zagen verzoekers zich evenwel genooddaakt om in juni 2016 uit te wijken naar Ecuador, waar verzoekster vervolgens beviel van een dochter op 19 augustus 2016. Verzoeker kon daarna nog drie maanden werken als trainer in het schermen en begin december 2016 keerden verzoekers terug naar Venezuela.

5.8. Eerste verzoeker verklaarde vervolgens dat bij zijn terugkomst de groep nog steeds actief was en dat ze in april 2017 besloten opnieuw protestacties te organiseren. Verzoeker erkent dat hij daarbij geen leidersrol op zich nam, maar eerder een logistieke rol heeft vervuld. Hij verklaart dat hij de plaats en het tijdstip van de protestacties bepaalde en dat hij autobanden, diesel en afval zocht en transporteerde om barricades op te richten om wegen af te sluiten. Het doel was nieuwe verkiezingen af te dwingen, aangezien de oppositie in 2015 de parlementsverkiezingen had gewonnen maar door toedoen van Maduro het parlement daarna haar bevoegdheden grotendeels kwijtspeelde. Daarnaast trachtte verzoeker mensen te mobiliseren om deel te nemen aan de protesten door gsm-berichten te versturen. Hiervoor gebruikt hij de database van X., die lid was van de politieke partij Avanzada Progresista. Hij zocht verder ook naar vervoersmiddelen om mensen naar de verschillende wijken te verplaatsen en zorgde voor eten. Verzoeker verklaarde dat bij het organiseren van de protesten werd samengewerkt met bewegingen en partijen zoals Avanzada Progresista, Voluntad Popular en Primera Justicia. Tweede verzoekster legde gelijkaardige verklaringen af over de rol van eerste verzoeker in de organisatie van de protesten (AD CGVS eerste verzoeker, stuk 11, gehoorverslag I, p. 20 en 23; stuk 6, gehoorverslag II, p. 6-7; stuk 11B, gehoorverslag I tweede verzoekster, p. 11-12).

Na vijf dagen van protesten waarbij ze zwaar werden aangevallen door militairen, werd eerste verzoekers' vriend T. neergeschoten op 11 april 2017. Hij overleed later in het ziekenhuis. Verzoeker verklaart dat de twee protesten van 2014 en 2017 emotioneel zeer zwaar zijn voor hen, in het ene verloren ze bijna hun leven, in het andere verloren ze een vriend (AD CGVS eerste verzoeker, stuk 11, gehoorverslag I, p. 19; stuk 6, gehoorverslag II, p. 7-8).

De Raad acht verzoekers' verklaringen over de rol van eerste verzoeker in de protesten in april 2017 en over de dood van zijn vriend T. coherent, voldoende gedetailleerd, aannemelijk en doorleefd om zijn betrokkenheid in deze protesten geloofwaardig te achten. Deze verklaringen vinden verder steun in de objectieve landeninformatie en de voorgelegde stukken, die zijn vriendschapsbanden met T. en diens dood in de protesten staven (AD CGVS eerste verzoekster, stuk 17, map met documenten).

De commissaris-generaal voert in de bestreden beslissingen aan dat eerste verzoeker geen zichtbare rol heeft gespeeld in de oppositie, dat niet blijkt dat hij *“zichtbaar mensen zou hebben opgeroepen om aan deze protesten deel te nemen of een centrale of zichtbare rol te hebben gespeeld bij de organisatie*

van deze protesten”, noch blijkt dat hij als een “hardnekkige opposant” zou worden beschouwd en dat hij niet in de neergelegde krantenartikelen wordt vermeld.

Deze argumenten doen geen afbreuk aan de geloofwaardige verklaringen waaruit blijkt dat eerste verzoeker niet zomaar noch louter en alleen een betoger of demonstrant was, maar tijdens de protesten van april 2017 veeleer een aanzienlijk substantiële rol blijkt te hebben gespeeld in de logistieke organisatie van deze protesten. Dat eerste verzoeker niet op de voorgrond trad als politieke leider, oppositielid, leider van de protesten of in de media-aandacht stond, neemt niet weg dat hij in de organisatie van de protesten een zeer substantiële, bijna cruciale, logistieke rol blijkt te hebben vervuld waarvan het niet onaannemelijk is dat deze hem ook zichtbaar maakte en onder de aandacht bracht. Het was immers hij die bepaalde waar en wanneer de protestacties zouden plaatsvinden, het was hij die via zijn gsm mensen mobiliseerde, die mensen vervoerde en die materialen aanbracht om blokkades op te richten. De Raad meent dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat al deze activiteiten niet ongezien voorbij zullen zijn gegaan in verzoekers wijk en dat het niet onaannemelijk is dat verzoeker omwille van zijn vergaande logistieke activiteiten en betrokkenheid in de organisatie van de protesten eveneens gekend was.

Het argument van de commissaris-generaal dat eerste verzoekers politiek activisme slechts in een zeer beperkte periode kan worden gesitueerd aangezien hij slechts twee keer betrokken was bij protesten in maart 2014 en april 2017, neemt niet weg dat hij een actieve rol speelde tijdens deze protesten die ook de grootste en meeste gewelddadige van het voorbije decennium waren. Wat betreft het motief in de bestreden beslissingen van verzoeker en tweede verzoekster dat uit de dood van T. niet blijkt dat hij “specifiek” zou zijn gevisieerd of dat zijn dood het gevolg was van een “persoonlijke aanval door overheden omwille van zijn activisme”, wijst de Raad erop dat eerste verzoeker herhaaldelijk verklaarde dat T. van “dichtbij” werd neergeschoten (AD CGVS eerste verzoeker, stuk 6, gehoorverslag II, p. 9; stuk 11, gehoorverslag I, p. 19). Of T. al dan niet een willekeurig slachtoffer was van het buitensporig geweld waarmee protesten worden neergeslagen, dan wel daadwerkelijk werd gevisieerd, is dan ook niet duidelijk.

5.9. Verzoeker verklaart dat de protesten nog drie dagen doorgingen en dan een week zijn gestopt.

In die week van pauze, na 15 april 2017, verklaart eerste verzoeker auto's zonder nummerplaten voor zijn huis te hebben zien staan die ook door andere mensen werden opgemerkt, meer in het bijzonder witte camionettes, met de bedoeling hen te intimideren en angst aan te jagen (AD CGVS eerste verzoeker, stuk 11, gehoorverslag I, p. 13 en 20; stuk 6; stuk 6, gehoorverslag II, p. 7-8). Tweede verzoekster legde gelijkaardige verklaringen af (AD CGVS eerste verzoeker, stuk 11B, gehoorverslag I tweede verzoekster, p. 11; stuk 6B, gehoorverslag II tweede verzoekster, p. 8). Beide verzoekers maken een link naar de colectivos (AD CGVS eerste verzoeker, stuk 6, gehoorverslag II, p. 8; stuk 11B, gehoorverslag I tweede verzoekster, p. 11).

Ook derde verzoekster verwees naar wagens die voor de deur stonden (AD CGVS derde verzoekster, stuk 5, gehoorverslag, p. 8) en ook de zus van eerste verzoeker, die inmiddels werd erkend als vluchteling, verklaarde dat er witte busjes constant voor hun huis stonden, dat er witte busjes haar aan het achtervolgen waren “net zoals mijn broer” en dat dit colectivos waren die hen aan het surveilleren waren (gehoorverslag M.J.E.P. 12 april 2019, p. 4-5 en 8).

Eerste verzoeker en tweede verzoekster verklaren ook dat ze bedreigingen ontvingen. Een eerste telefonische bedreiging zou eerste verzoeker hebben ontvangen een week na het overlijden van T., toen hij op de markt was met zijn moeder. Er werd hem gezegd dat ze hem zagen samen met zijn moeder, dat hij moest oppassen en dat ze wisten dat hij betrokken was bij de protesten. Vier of vijf dagen later ontving hij een tweede telefonische bedreiging. De beller zei dat ze hem hadden zien wandelen met zijn vrouw en dochter op een plein, bedreigde het leven van zijn dochter en zei dat het slecht was dat hij bleef protesteren en dat ze de volgende keer “een degen in zijn aars zouden steken”, waarmee werd gerefereerd aan een incident in Caracas waarbij een man was opgepakt en een wapenstok in zijn aars kreeg gestoken (AD CGVS eerste verzoeker, stuk 11, gehoorverslag I, p. 15 en 21; stuk 6, gehoorverslag II, p. 8; stuk 11B, gehoorverslag I tweede verzoekster, p. 11; stuk 6B, gehoorverslag II tweede verzoekster, p. 7-8).

Ook derde verzoekster maakt melding van twee bedreigingen ten aanzien van haar zoon, een eerste keer toen hij met haar boodschappen ging doen en waarbij de beller sprak over hoe ze op dat moment gekleed waren, en een tweede keer waarbij zij niet aanwezig was (AD CGVS derde verzoekster, stuk 5, gehoorverslag, p. 8).

Gelet op de coherentie en doorleeftheid van de verschillende verklaringen van eerste verzoeker, tweede en derde verzoeksters en de zus van eerste verzoeker, acht de Raad de verklaringen over de surveillance, intimidatie en bedreigingen door colectivos, waarvan de laatste bedreiging bijzonder zwaarwichtig is, voldoende geloofwaardig. Uit de verklaringen over de telefoonbedreigingen blijkt dat eerste verzoeker wel degelijk op zijn activisme werd aangesproken en dat hij in de negatieve aandacht van de colectivos stond.

Het verwijt van de commissaris-generaal dat eerste verzoeker niet eenduidig is omdat hij in zijn eerste gehoor bij het CGVS slechts over één telefoontje zou hebben gesproken, kan niet worden aangenomen. Eerste verzoeker wijst er terecht op dat hij tijdens zijn eerste gehoor bij het CGVS reeds in het begin sprak over “bedreigingen” waar “ze begonnen te bellen en zeggen dat ze wisten waar ik was, dat ze weten dat ik een dochter heb, dat ze me in het centrum gezien hebben, dat ze me zagen met mijn vrouw en mijn dochter, dat me gezien hebben op de markt met mijn zus en mijn moeder” (AD CGVS eerste verzoeker, stuk 11, gehoorverslag I, p. 15). Op de DVZ sprak eerste verzoeker over “de laatste bedreiging” die werd geuit ten opzichte van zijn kind (AD CGVS eerste verzoeker, stuk 19, CGVS vragenlijst eerste verzoeker, nr. 4). De Raad meent dan ook dat in casu geen sprake is van een tegenstrijdigheid die zodanig is dat zij de geloofwaardigheid van verzoekers’ verklaringen zou ondermijnen.

5.10. Waar hij meent dat eerste verzoeker uiterst vaag blijft over hoe hij onder aandacht is gekomen van de Venezolaanse autoriteiten, stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal voorbijgaat aan het gegeven dat verzoekers hun vrees voornamelijk situeren ten aanzien van de colectivos. Gevraagd wie hem dan heeft gebeld, geeft verzoeker aan dat hij denkt dat het de colectivos zijn (AD CGVS eerste verzoeker, stuk 11, gehoorverslag I, p. 21). De Raad acht dit niet onaannemelijk, gelet op wat hierna volgt.

Uit de objectieve landeninformatie in de rechtsplegingsdossiers blijkt dat de colectivos van oorsprong burgerbewegingen zijn die onder het presidentschap van Hugo Chavez sinds 2006 toegang kregen tot staatsfinanciering en middelen, inclusief wapens. De colectivos, ook wel ‘colectivos chavistas’ genoemd, zijn verveld tot paramilitaire groeperingen die bekend staan om hun gewelddadige tussenkomsten bij betogingen. Bronnen duiden aan dat colectivos zeer lokaal werken en politieke alsook sociale controle uitoefenen in wijken. Demonstranten behoren tot de groepen die door colectivos worden gevisieerd en die slachtoffer kunnen worden van gewelddaden. Colectivos richten hun aandacht eerder op personen met een laag profiel omdat het moeilijker is om personen met een hoog profiel lastig te vallen en te onderdrukken. In de landeninformatie kan verder worden gelezen dat colectivos inderdaad gevisieerde profielen en groepen in het oog houden en bedreigen, waarbij de eerste confrontatie gewoonlijk bestaat in mondelinge bedreigingen. Colectivos blijken onder meer werkzaam te zijn in de deelstaat Lara, met hoofdstad Barquisimeto. Het is niet duidelijk in welke mate zij vanuit de Venezolaanse overheden worden aangestuurd maar alleszins blijkt dat zij straffeloos hun gang kunnen gaan wanneer ze worden ingezet tegen demonstranten of bijeenkomsten van de oppositie (EASO, p. 95-106; Ambtsbericht, p. 84-90; COI Focus 15 mei 2020, p. 13-14). Alleszins blijkt dat in 2020 de colectivos in de stad Barquisimeto actief blijven op gewelddadige wijze, zoals blijkt uit het feit dat een oppositiemars in Barquisimeto op 29 februari 2020 door colectivos met stenen en geweerschoten werd aangevallen en waarbij de politie niet tussenkwam (COI Focus 15 mei 2020, p. 9). Gelijkaardige incidenten met de colectivos en zelfs de FAES (Fuerzas de Acciones Especiales) vonden plaats in een wijk van Barquisimeto op 20 mei 2020 toen er werd geprotesteerd tegen elektriciteitstekorten (EASO, p. 57).

In deze context wijst de Raad erop dat eerste verzoeker volgens zijn echtgenote een voorbeeldfunctie had in de wijk (AD CGVS eerste verzoeker, stuk 6B, gehoorverslag II tweede verzoekster, p. 7) en dat eerste verzoeker ook verklaarde dat hij gekend was door zijn sport en “de schermer” werd genoemd (AD CGVS eerste verzoeker, stuk 11, gehoorverslag I, p. 20). Eerste verzoeker gaf eerlijk aan niet te weten hoe ze bij hem terecht zijn gekomen, maar hij gaat er vanuit dat iemand een verkeerde opmerking heeft gemaakt of hem had gezien bij een manifestatie. Hij wees er verder op dat hij gekend is in de regio waar hij woont, dat mensen hem kennen en hem spullen zagen transporteren (Ad CCGVS eerste verzoeker, stuk 6, gehoorverslag II, p. 8). Tweede verzoekster verklaarde nog dat in hun buurt ook burens woonden die chavisten waren, die wisten dat zij en haar echtgenoot in 2014 aan de protesten hadden deelgenomen en dat haar echtgenoot in april 2017 had geprotesteerd (AD CGVS eerste verzoeker, stuk 11B, gehoorverslag I tweede verzoekster, p. 11). Ze herhaalde in een tweede gehoor dat iedereen in de buurt hen kende, wist dat haar man deelnam aan de protesten en dat ze aannam dat één van de burens zijn telefoonnummer had doorgegeven (AD CGVS eerste verzoeker, stuk 6B, gehoorverslag II tweede

verzoekster, p. 8). De zus van eerste verzoeker verklaarde tijdens haar gehoor dat ze ook van haar broer wisten dat hij bekend is, dat hij lid is van de nationale ploeg en ze burens hadden die chavist waren en hen al lang kenden (gehoorverslag M.J.E.P. 12 april 2019, p. 4 en 8).

Verder wijst de Raad er nog op dat uit de verklaringen van eerste verzoeker, tweede en derde verzoekster en de zus van eerste verzoeker blijkt dat zij allen in hetzelfde huis op hetzelfde adres verbleven, met name "Calle 52/carrera 26", nummer 26-13 in de stad Barquisimeto (AD CGVS eerste verzoeker, stukken 19 en 19B, verklaringen DVZ eerste en tweede verzoekers, p. 4, nr. 10; AD CGVS derde verzoekster, stuk 9, verklaringen DVZ, p. 5, nr. 10; stuk 5, gehoorverslag, p. 5 en 13; gehoorverslag M.J.E.P. 12 april 2019, p. 7-8). In haar verzoekschrift benadrukt derde verzoekster dit gegeven, wat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen niet betwist maar waar zij verder niet op ingaat.

De Raad stelt vast dat de zus van eerste verzoeker en tevens dochter van derde verzoekster werd erkend als vluchteling. In haar gehoorverslag kan worden gelezen dat zij in 2015 begon te werken voor Henry Falcón Fuentes van de oppositiepartij Avanzada Progresista. Zij verklaart activist te zijn geweest en de rechterhand van Falcón. Zij vermeldt hierbij ook X.A. als actief politiek lid van deze partij, van wie de verwerende partij niet betwist dat hij de vriend is van eerste verzoeker met wie hij de protestacties in 2014 en 2017 organiseerde. De zus werd na verloren verkiezingen bedreigd en gedegradeerd op het werk omdat zij weigerde deel te nemen aan chavistische activiteiten en werd gezien als aanhangster van Falcón. Zo werd zij aan haar huis, dit is het huis van derde verzoekster, opgehaald en verplicht te gaan werken, werd het huis in het oog gehouden door witte camionettes, ook na haar ontslag, en kreeg zij te maken met verschillende bedreigingen. Tijdens deze feiten die aanleiding gaven tot haar erkenning als vluchteling, woonde deze zus aldus in bij derde verzoekster, hetgeen verwerende partij niet betwist. De zus verklaarde tijdens haar gehoor tevens: "*Ze wisten ook over mijn broer, hij is bekend, hij is deel van de nationale ploeg. Ze spraken van hem dat hij een verrader was.*" (gehoorverslag M.J.E.P. 12 april 2019, p. 4). Ook derde verzoekster vermeldt over haar dochter: "*Ze spraken tegen haar constant over haar broer die een verrader was (...).*" (AD CGVS derde verzoekster, stuk 5, gehoorverslag, p. 10)

Zowel de zus als derde verzoekster verklaarden dat hun familie gekend was en werd bedreigd. Eerste verzoekers zus verwees tijdens haar gehoor herhaaldelijk naar bedreigingen vanwege colectivos die met hun auto's rond het huis hingen en naar de chavistische burens die weten dat een groot deel van de familie voor de oppositie is, zoals zij, haar moeder, derde verzoekster, en haar broer, eerste verzoeker (gehoorverslag M.J.E.P. 12 april 2019, p. 4, 5, 7, 8). Derde verzoekster verklaarde dat ze worden gezien als een familie van verraders van het vaderland omdat de hele familie van de oppositie is (AD CGVS derde verzoekster, stuk 9, CGVS vragenlijst vraag nr. 5; stuk 5, gehoorverslag, p. 10).

Hoewel de commissaris-generaal oordeelt dat de derde verzoekster slechts een beperkt politiek profiel heeft, betwist hij niet dat zij aanwezig was bij een tiental protestacties van de gepensioneerdenvbond, deelnam aan vijf tot zes manifestaties in de wijk waarvan zij de eerste organiseerde en aanwezig was bij evenementen van Avanzada Progresista samen met haar dochter, die werd erkend als vluchteling, zoals zij op het CGVS verklaarde (AD CGVS derde verzoekster, stuk 5, gehoorverslag, p. 9-13). Derde verzoekster, de moeder van eerste verzoeker, verklaarde dat ze op een dag toen zij in de rij stond voor gas door de colectivos werd uitgescholden voor "*moeder van verraders van het vaderland*", omwille van de activiteiten van haar zoon en dochter. Zij verklaarde verder dat zij uit de rij moest gaan staan en twee maanden geen gas kreeg, hetgeen door de commissaris-generaal niet wordt betwist. Derde verzoekster verklaarde ook dat de verdeler van het gas een aanhanger is van de regering en dat zij op ook botste op restricties wat betreft eten en medicijnen omdat zij van de oppositie is (AD CGVS derde verzoekster, stuk 9, CGVS vragenlijst vraag 5; stuk 5, gehoorverslag, p. 8 en 16). De dochter van derde verzoekster heeft eveneens verklaard dat haar moeder werd geslagen toen ze in een rij aanschoof voor gas (gehoorverslag M.J.E.P. 12 april 2019, p. 6). Derde verzoekster verwees eveneens naar de telefonische bedreigingen ten aanzien van haar zoon, waarin zij mee werd betrokken, toen de beller het over haar en haar kledij had (AD CGVS derde verzoekster, stuk 5, gehoorverslag, p. 6). Zoals hierboven uiteengezet, acht de Raad deze bedreigingen geloofwaardig. In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert in de bestreden beslissingen, heeft derde verzoekster wel degelijk op concrete en aannemelijke wijze gewag gemaakt van persoonlijke problemen omwille van de activiteiten van haar kinderen, met name het weigeren van toegang tot gas, een basisbenodigdheid, en bedreigingen waarin zij betrokken werd. De commissaris-generaal kan dit bezwaarlijk afdoen als "*stress*", een woord dat derde verzoekster overigens niet in de mond nam, of als een "*geïsoleerd incident*".

Eerste verzoeker en zijn zus wijzen er verder op dat ze omwille van hun vertrek uit Venezuela worden gezien als "*verraders van het land*" (gehoorverslag M.J.E.P. 12 april 2019, p. 8; AD CGVS eerste

verzoekster, stuk 11, gehoorverslag I, p. 22). Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat de benaming “*verrader van het vaderland*” gewoonlijk wordt gebruikt voor zij die op welke wijze ook een kritische stem ten aanzien van het regime Maduro uiten (zie bv. EASO, p. 51).

5.11. Dat beschermingsverzoeken op hun eigen merites moeten worden beoordeeld, neemt niet weg dat uit wat voorafgaat duidelijk blijkt dat de drie verzoekers en de zus van eerste verzoeker behoren tot een familie die politiek geëngageerd en actief is. Weliswaar variëren hun politieke activiteiten en zijn hun politiek profielen naargelang het familielid in meer of mindere mate uitgesproken. De Raad acht het evenwel niet onaannemelijk dat gelet op de som van hun politieke activiteiten zij als familie hierom bekend staan in hun wijk.

De Raad kan verder geen abstractie maken van het feit dat de politieke activiteiten en problemen van de zus van eerste verzoeker voldoende zwaarwichtig werden geacht om haar als vluchteling te erkennen, noch van het feit dat de drie verzoekers en de zus op hetzelfde adres woonden en in het hetzelfde huis verbleven. Er kan dan ook worden aangenomen dat deze familieband in de buurt goed gekend is en dat de colectivos in die wijk kennis hebben van de politieke activiteiten van de verschillende familieleden.

Verder kan er niet worden uitgesloten dat ook de Venezolaanse overheden hiervan op de hoogte zijn. De zus van eerste verzoeker was immers een naaste medewerkster van Henry Falcon, een gekende oppositieleider en eerdere gouverneur van de deelstaat Lara. In de objectieve landeninformatie kan worden gelezen dat bronnen melding maken van een belangstelling van de Venezolaanse overheden voor familieleden van leden van oppositiepartijen, dissidenten en politieke activisten, dat familieleden worden geïntimideerd en lastig gevallen, onder meer door willekeurige aanhoudingen of het voeren van raids op hun eigendommen, en dat familieleden bij terugkeer omwille van deze familieband represailles vrezen (Ambtsbericht, p. 40; EASO, p. 53).

5.12. Verzoekers voegen bij hun verzoekschriften en aanvullende nota's nog vele whatsapp berichten, facebookposts en foto's toe waarmee ze willen aantonen dat ze ook in België politiek actief zijn. De Raad ziet in het licht van verzoekers' eerdere politieke activiteiten in Venezuela niet meteen een reden om te twijfelen aan de oprechtheid van hun politieke activiteiten, maar is het wel zo dat deze sociale mediaberichten en foto's klaarblijkelijk slechts een beperkte verspreiding kenden en dat verzoekers van hun activiteiten geen melding maakten op hun laatste gehoor van 10 oktober 2018.

Daartegenover staat dat verzoekers foto's voorleggen van een tentoonstelling die werd georganiseerd rond de Venezolaanse diaspora in de steden Leuven, Brussel en Luik in augustus 2019. Er liggen foto's voor waarop een fotoposter van tweede verzoeker is te zien. Op deze poster, waarop een foto van verzoeker staat afgebeeld, met haar voornaam en de vermelding van de stad Barquisimeto, vertelt verzoeker over het incident in 2014. De verwerende partij merkt ter terechtzitting terecht op dat er geen vermelding is van de feiten uit 2017 en dat de poster geen melding maakt van verzoekers deelname aan de protesten in 2014. Dit gegeven neemt evenwel niet weg dat de tentoonstelling te bezichtigen was op publieke plaatsen, bijvoorbeeld aan de ingang van het Centraal Station in Brussel. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat een monitoring en surveillance van Venezolanen in het buitenland door de Venezolaanse overheid niet kan worden uitgesloten (Ambtsbericht, 35 en 39; COI Focus “*Venezuela: terugkeer van Venezolanen met politieke activiteiten in België*” van 8 november 2019).

5.13. Alles in acht genomen meent de Raad dat is voldaan aan de voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet, en dat de algemene geloofwaardigheid van verzoekers' relaas is komen vast te staan.

Waar de commissaris-generaal ten aanzien van eerste verzoeker nog opmerkt dat de leden van zijn groep die een meer centrale en hogere politieke positie innamen het niet noodzakelijk hebben geacht om het land te verlaten, merkt de Raad op dat volgens de objectieve landeninformatie politieke activisten met een hoog profiel net meer bescherming hebben omwille van hun zichtbaarheid, terwijl politieke activisten met een laag profiel meer kwetsbaar zijn omwille van hun mindere zichtbaarheid (EASO, p. 52). Dit is ook wat verzoeker verklaarde over X.A. (AD CGVS eerste verzoeker, stuk 6, gehoorverslag II, p. 8). De Raad is dan ook niet overtuigd door dit argument.

Waar de commissaris-generaal bemerkt dat eerste verzoeker tot het begin van 2017 werd betaald als atleet en dat zijn vrouw steeds in loondienst bleef als leerkracht, stelt de Raad vast dat tweede verzoeker heeft verklaard dat men in 2014 het salaris voor het nationale team al had laten zakken “*als bescherming zodat er geen slechte dingen zouden gezegd worden over Venezuela en de gang van zaken in Venezuela*” toen ze naar het buitenland moesten om te spelen (AD CGVS eerste verzoeker, stuk 6B, gehoorverslag II tweede verzoeker, p. 10). Hieruit blijkt dat, hoewel verzoeker legaal kon reizen naar het buitenland voor zijn sport, de Venezolaanse staat alleszins wantrouwig stond ten

aanzien van de nationale ploeg, inclusief eerste verzoeker. Verder blijkt ook dat tweede verzoekster niet actief deelnam aan de protesten van 2017 aangezien zij thuis bleef met haar pasgeboren baby. Wat betreft de bemerkingen ten aanzien van de drie verzoekers dat zij legaal zijn vertrokken uit Venezuela en paspoorten of verlengingen ervan konden verkrijgen, acht de Raad deze niet doorslaggevend om het relaas ongeloofwaardig te achten, aangezien de zus van eerste verzoeker ook legaal uit Venezuela is vertrokken en zij niettemin als vluchteling werd erkend. Ook het argument dat derde verzoekster via Spanje en Portugal is gereisd en aldaar daar geen beschermingsverzoek heeft ingediend en dat het twee maanden heeft geduurd voor zij in België een beschermingsverzoek heeft ingediend, kan de vastgestelde algemene geloofwaardigheid niet onderuit halen nu derde verzoekster in haar verzoekschrift verwijst naar haar ernstige gezondheidsproblemen en het quotum dat door de voormalige staatssecretaris Francken werd ingevoerd, hetgeen de Raad een afdoende verklaring acht. Enige andere overweging in de bestreden beslissingen acht de Raad onvoldoende om een weigeringsbeslissing te schragen.

De Raad herinnert er bovendien aan dat uit de vluchtelingendefinitie en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet volgt dat een toekomstgerichte beoordeling noodzakelijk is van de door verzoekers ingeroepen vrees voor vervolging. Dit impliceert een ex nunc onderzoek van de voorzienbare gevolgen voor de toekomst. Wat eerste en tweede verzoekers in de bestreden beslissingen van 2018 kon worden aangewreven is ondertussen achterhaald door latere feiten.

5.14. De Raad besluit dat, het geheel van verzoekers' individuele omstandigheden in acht genomen, cumulatief beoordeeld, gezien in relatie met elkaar, rekening houdend met de familieband met hun zus/dochter die als vluchteling werd erkend alsook afgewogen in het licht van huidige algemene politieke omstandigheden in Venezuela, in casu voor verzoekers een gegronde vrees vervolging omwille van een politieke overtuiging kan worden aangenomen. Omdat hun politieke overtuiging is gericht tegen het regime Maduro, is het aannemelijk dat verzoekers geen beroep kunnen doen op overheidsbescherming.

Gelet op de rampzalige economische situatie in Venezuela en de volatiele veiligheidssituatie aldaar (COI Focus "*Venezuela: situatieschets*" van 15 mei 2020) en op het gebrek aan evidente en concrete individualiseerbare aanknopingspunten in de rechtsplegingsdossiers die erop wijzen dat zij zich elders in Venezuela kunnen vestigen, besluit de Raad dat in verzoekers' geval geen intern vestigingsalternatief voorhanden is.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven alsook de argumentatie van de verwerende partij daartegen, zoals ontwikkeld in de nota's met opmerkingen, niet verder te onderzoeken en te bespreken. Verzoekers dienen als vluchteling te worden erkend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X, X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partijen toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend twintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES